

KOMMUNISTISK POLITIK

Protestdemo mod tvangsudvisning af 22 irakere 2. september 2009. Foto: KP

VI KOMMER IGEN - OG IGEN!

Nr. 18

13. årg.

2009

11. september

-

25. september

Støttepris 20 kr.

TEMA: Krise, krig og klima

- Små fejl i Afghanistan s. 2 • De vil have Fogh til Norge s. 3 •
- Gerd Berlev om Fredsfestival 2009 s. 4 • Dansk flagdag ingen succes s. 7 •
- Kommunalvalg og budgetkamp s. 8 • 71.000 uden en øre s. 10 •
- Et ribben eller en kold skulder s. 11 • Annisette: Pas på! Politistat på vej! s. 12 •
- En dag på Trekrone-blokaden s. 14 • "Drang nach Osten" i går og i dag s. 15 •
- APK: Udtalelse om fælles front s. 18 • Debat s. 22 • Du får steg i himlen s. 24

Små fejl i Afghanistan

KOMMUNISTISK POLITIK

Det afghanske fupvalg betragtes nu som afgjort. Karzai vandt. Han havde givet sig selv mere end halvdelen af stemmerne, og hans bror er formand for valgkommissionen, så den er god nok. Først og fremmest fortsætter den korrupte svindler og anti-demokrat Karzai, der blev indsat af USA, fordi USA og NATO ønsker det. De kan ikke finde nogen bedre lakaj, selvom Karzai har sat nye bundrekorder.

Hans opfindsomhed fejler imidlertid ikke noget. Karzai har anvist nye metoder til valgsvindel, som fremover kan anvendes i både klientstater og imperialismens kernelande. Der kan svindles med data og elektronik og der kan svindles med X'er og stemmesedler. Karzai er ekspert i spøgelsesstemmer. Ikke alene har han ladet stemmeurner på faktisk eksisterende valgsteder proppe med stemmer på ham selv, som ingen har afgivet. Han har også ladet hundreder af ikke-eksisterende valgsteder, der alle har givet ham sikker gevinst. Det kommer ikke an på, hvem og hvordan folk stemmer, eller ikke stemmer. Hvad det kommer an på er, hvem der tæller op.

Valget i Afghanistan blev fremhævet som et bevis på, at demokratiet stormer frem. Nu må selv det krigsinvolverede FN indrømme, at det er svindelen, det går stærkest for.

NATO's krig er barbarisk. Selvom de fleste af grusomhederne holdes skjult, løftes der af og til en flig til gruen, som det var tilfældet med afbrændingen af civile afghanere ved et NATO-bombardement af to efterladte tankvogne i Kunduz-provinsen fredag i sidste uge. Først meddeltes det af NATO-militæret og dets lydpresse, at det var talebanere, der var dræbt; senere at det både var talebanere og civile, for at retfærdiggøre det som et 'uheld'. Der er mere grund til at fæste lid til Talibans udtalelse om hændelsen fra dagen efter:

"Det skal siges med stor sorg, at de nådesløse korsfarere med deres hensynsløse bombardementer igen i aftes har dræbt sneisevis af civile i landsbyen Haji Abdur Rahman i Ali Abad-distriktet i provinsen Kunduz.

De, der blev dræbt, boede i dette område og de omkringliggende landsbyer. De var i færd med at tage brændstof fra tankvogne, som fjenden havde efterladt, da han havde taget flugten efter et væbnet sammenstød med mujahidinerne i

området. På grund af fattigdom og armod havde folk forsamlet sig for at tage brændstoffet fra de efterladte tankvogne. De var i gang med at tage dette, da amerikanske fly indledte heftige bombardementer og dræbte 150 landsbyboere, hvoraf de fleste var børn og unge. (...)

Efter vores opfattelse er den forfærdelige begivenhed i Kunduz en ren og skær forbrydelse og bevidst folkemord. Den kan aldrig retfærdiggøres ved at sige, at det var en fejl."

Den stadig mere upopulære og blodige Afghanistan-krig får nu NATO-politikerne til at vaske hænder for blod ved at kræve undersøgelser og placering af ansvar. Bare indtil den værste proteststorm er drevet over. Angela Merkel håber den vil være det ved forbundsdagsvalget den 27. september. Afghanistan er pludselig blevet et valgkampstema.

Valgsvindel og massemord hører til krigsalliancen og NATO's 'små fejl' i Afghanistan. Obamas militære optræning op til valget og efter har sat ny fokus på fiaskoen. Her ved den 8. årsdag for 11. september 2001 og på vej ind i Afghanistan-

krigens niende år, kan det fastslås, at krigskoalitionen, NATO og dens lakajer fra Karzai til de gamle krigsherrer i Nordalliancen for bestandig har tabt kampen om afghanernes tillid. Det er nu et spørgsmål om tid, før de amerikanske og de øvrige NATO-tropper må gå samme vej som de sovjetiske i sidste århundrede og de britiske i forrige: vejen ud!

Det vil ikke hjælpe med ekstra amerikanske og udenlandske tropper, der bliver sværere og sværere at fremskaffe til en stadig mere upopulær krig, som det også var tilfældet med Irak. Det vil ikke hjælpe, at NATO i stort omfang søger at 'afghanisere' krigen ved at betale og udruste afghanske tropper og politi, noget Danmark meget aktivt er med til at bedrive. Det hjælper heller ikke at overlade stadig flere krigsopgaver til såkaldte kontraktansatte i 'civile sikkerhedsfirmaer'. Sådanne selskaber som det berygtede Blackwater udgør 57-65 pct. af Pentagons styrker i Afghanistan. (I Afghanistan og Irak tilsammen var der pr. 31. marts ialt 282.000 uniformerede tropper og 242.657 kontrakt-tropper.)

Uanset hvad er resultatet givet: Nederlag for Obama, Fogh og deres generaler og tropper.

Redaktionen 8. september 2009

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 18.09.09

De vil have Fogh til Norge!

Der er stortingsvalg i Norge den 14. september. Den åbent borgerlige side håber at besejre den regerende såkaldt rød-grønne trepartialliance af det norske arbeiderparti (socialdemokrater), Socialistisk Venstreparti (nærmest SF) og Senterpartiet (nærmest Radikale), der har regeret landet siden 2005. Lederen af partiet Høyre Erna Solberg drømmer om at blive statsminister med støtte fra Fremskrittspartiet, som med den hårdtslående og medieombruste Siv Jensen i spidsen i opinionsmålinger i perioden har stået til op imod 30 pct. af stemmerne.

– *Fremskrittspartiet vil få indflydelse på vigtige områder uanset om det bliver en Høyre-centrum-regering eller om vi får en Høyre-Frp-regering,* erklærer Solberg.

Fremskrittspartiets retorik lyder på dansk afstand som et ekko af Dansk Folkeparti. Men partiet er faktisk søsterparti til det danske statsministerparti Venstre. Det så at sige kombinerer de værste og mest demagogiske reaktionære træk fra de to danske partier.

Og partiet vil ikke nøjes med at spille en rolle uden for regeringen. Det kræver ministerposter.

Mangelen på et fast regeringsalternativ og en klar politisk platform er et af den borgerlige oppositions største handicap ved valget, og kan være en afgørende faktor, hvis det ikke lykkes den at vælte Stoltenberg-regeringen. Meningsmålinger peger på, at Stoltenberg kan fortsætte som statsminister fire år endnu.

Hvad der venter de stakkels nordmænd, hvis et flertal lader sig forlede til at give Fremskrittspartiet afgørende indflydelse, lyder mareridtsagtigt i danske ører. Partiets 'intellektuelle alibi', sociologen Asle Toje, giver en smagsprøve på det i Politiken. De vil have Anders Fogh Rasmussen til Norge!

Den "kulturkamp", som Fogh lancerede i 2001, fortsætter nu i Norge, siger Asle Toje:

– *I Danmark har menigmand gjort oprør mod den kulturelle overklasse,*

dem, der bestemmer, hvad der er sundt, rigtigt og vigtigt. Altså et opgør mod det danske samfunds sjæleingeniører, der ser det som deres opgave at forklare befolkningen, hvordan verden hænger sammen. Det er delvis et oprør mod 68-generationens utopisme, delvis mod kulturradikal værdirelativisme. Anders Fogh vil gå ind i historien som en af Skandinaviens største statsmænd.

Toje 'glemmer' at fortælle, at punkt nr. 1 i Foghs 'kulturkamp' var løggen som metode. Løggen om irakiske masseødelæggelsesvåben og krigen mod terror, løggen om den 'muslimske trussel', løggen om den strålende danske økonomi, der kunne købe hele verden.

Han undlader at fortælle, at 'kulturkampen' først og fremmest bliver ført af et voldeligt politi i Københavns gader mod fredelige demonstranter, der protesterer mod en umenneskelig flygtningepolitik, eller unge, der kæmper for et hus, og i Afghanistan og Irak af danske soldater, der ikke er så meget anderledes end de to norske lejesoldater, der er blevet dødsdømt i Congo for mord og meget andet, og nu også anklages for tilsvarende i nabolandet Uganda.

Han glemmer at fortælle, at Foghs, Løkkes og Kjærsgaards 'kulturkamp' indadtil ikke er andet end en beskidt politistats-strategi, der er endt i det groteske, hvor folk fængsles efter en skrap våbenlov for at have hobbyknive i deres bil, eller som Camilla Broe i

henhold til terrorlovgivningen udleveres til retsforfølgelse i USA uden sikkerhed for kompetent forsvar, og hvor bandekrigene har gjort hele kvarterer ikke bare i København, men også andre byer, periodisk usikre – forstærket af politiets forhadte visitationskampagner. Et overvågningssamfund, hvor alle kontrolleres, mens toppen har frie tøjler.

Foghs kulturkamp er kulturkamp ala Goebbels. 'En af Skandinaviens største statsmænd' fortsætter nu ude i verden, hvor han slap i Danmark.

Ved valget i 2005 gik Arbeiderpartiet for første gang ikke alene ud, men i spidsen for den koalition, som også vandt. Det er det samme, Socialdemokraterne og SF forsøger at gøre med deres 'historiske alliance', som har De Radikale som tredje hjul på vognen. Stoltenberg-regeringen har viklet Norge dybt ind i NATO's afghanske krig. Også her vil en S-SF-regering ligne. Enhedslistens norske broderparti Rødt står ifølge en del meningsmålinger til at komme ind i Stortinget, ikke mindst pga. SV's kolbøttepolitik. Men det vil føre Ehl-politik. De norske marxist-leninister i KPML, der har støttet Rødts parlamentariske forgænger Rød Valgalliance, har gjort deres stilling op: De kan ikke støtte noget parti.

"Desværre hjælper stemmesedlen ved valget meget lidt. *Samtlige mulige regeringskonstellationer efter valget 14. september er garanter for fortsat imperialistisk krig og terror mod det afghanske folk.* SV har i fire år gjort partiets såkaldte krigsmodstand til grin. Hvis NATO skulle skabe et norsk antikrigsparti, ville de have klonet SV. En stemme til Rødt kan sagtens bidrage til fokus på krigsførelsen. Men samtidig har Rødt sørget for at erklære sig som garant for en regering, som igen er garant for fortsat krig. Endnu et antikrigsparti af svingdørs-typen er der ikke brug for," hedder det i Nettmagasinet Revolusjon.

Temmelig dystre udsigter – for Norge som for Danmark.

Krise, krig og klima: Forbundne størrelser

Samtale med Gerd Berlev om Fredsfestival 2009

Kommunistisk Politik har talt med Gerd Berlev, APK'er og en af hovedpersonerne bag Fredsfestivalen, om dens tema og perspektiver

Den tilbagevendende fredsfestival i Sydhavnen har udviklet sig til et vigtigt samlingspunkt for den folkelige modstand mod militarisme, krig og reaktion. Årets begivenhed løber af stabelen lørdag den 12. september, som sædvanligt i Karens Minde kulturhus, med et overdådigt politisk og kulturelt program. Om eftermiddagen overrækker Annisette, der selv tidligere har modtaget udmærkelser, 'Fredsgripen' til en værdig modtager.

Vokset ud af nødvendighed

KP: - *Dette års fredsfestival tegner til at blive en flot succes og har fået stor opbakning fra både kunstnere og fra organisationer og bevægelser. Hvorfor den massive tilslutning lige nu?*

Gerd Berlev: - Forberedelserne af Fredsfestival 2009 (*herfra forkortet til ff09, KP*) er foregået i en tid, der så at sige "råber på forandring". Krig og reaktion, krise og skræmmebilleder af klimaets udvikling har været på dagsordenen, siden vi startede forberedelserne før nytår. Samtidig med at der dannes nye grupper omkring alle mulige konkrete sager i kølvandet på kampene om Ungdomshuset og med erfaringerne derfra, og der opleves en ny beslutsomhed og en voksende forståelse af de regerende kræfters reaktionære og imperialistiske karakter, må det konstateres, at der er en række fredsorganisationer, der ikke rigtig kommer ud af stedet. En Fredsfestival, der kan samle viden og kræfter, og som kan fungere som smeltedigel for meningsudvekslinger og mobilisere til fremtidige fælles handlinger, er så at sige vokset frem af nødvendigheden.

KP: - *Hvem står bag initiativet?*

GB: - I udgangspunktet var vi en lille gruppe omkring Valby og Sydvest mod krig, en gruppe, der samledes i perioden op til de store demonstrationer mod Irak-krigen i efteråret 2002 og begyndelsen af 2003. Da jeg forstod, at en krig mod Irak var nært forestående, og alle begrundede protester – der senere er bevist var rigtige – blev fejlet af bordet, gik jeg på gaden lokalt med en løbeseddel, og derfra opstod hurtigt en lille antikrigs-gruppe her i Valby og Sydhavnsværteret. Gruppen er åben for alle uanset politisk tilhørsforhold og har gennem årene dannet grundlag for mange diskussioner, internt og ved offentlige møder.

- Netop dette sammenhold om krigsmodstand på tværs af politiske partier er den styrke, der gør, at vi har fået så stor en opslutning om ff09. Vi er alle mennesker, der handler politisk i dagligdagen, og vi har tilsammen en stor kontaktflade i progressive bevægelser og organisationer. Således deltager alle partier og grupper, der opfatter sig som kommunistiske eller socialistiske, og en meget lang række af fredsgrupper og flere klimagrupper. Man kan også sige det sådan: Deltagerne spænder fra den ældste fredsgruppe, Aldrig mere krig, til den yngste klimagruppe, Shutit-down.

- I invitationen til ff09 er der lagt vægt på, at der skal sættes fokus på *sammenhængen mellem klima, krise og krig*, hvilket også betyder, at både fagforeninger, herunder den lokale 3F Byg-Jord-Miljø og stilladsarbejderne, klimagrupper og andre som f.eks. Folkebevægelsen mod EU, forskellige venskabsforeninger, Fighters + Lovers, Oprør, Støttekredsen for flygtninge i fare, Budskab fra græsrodderne m.fl. deltager eller støtter festivalen økonomisk.

- Allerede før nytår kontaktede vi de første kunstnere, og det er så gået slag i slag gennem hele foråret, således at vi allerede før sommerferien havde fastlagt det kunstneriske program i hovedtrækkene. I det arbejde blev vi hjulpet

Gerd Berlev

godt på vej af Kunstnere for Fred samt de mange arrangementer, hvor jeg har været medarrangør igennem anti-krigsarbejdet siden 2003, senest ved arrangementet af hyldest-koncerten for Pete Seeger den 3. maj. I valget af kunstnere er der lagt vægt på, at det er kunstnere, der har noget på hjerte, og at de vil deltage for at støtte ff09. Samtidig har vi ønsket at henvende os bredt både til befolkningen i området og til unge og ældre i bevægelserne. Det har bl.a. resulteret i, at der er optræden på flere scener, men alle steder er programmet vekslende mellem forskellige slags musik, visesang, folkedans, rap og rock m.m.

KP: - *Programmet ser jo meget omfattende ud og er blevet udvidet i forhold til Fredsfestivalens første år – sidste år blev den ikke afholdt.*

GB: - Det er faktisk tre år siden, der sidst blev holdt fredsfestival. Vi startede i 2005, fordi vi havde besøg af Anne Feeney og ville arrangere en koncert med hende. Det endte med at blive den første fredsfestival, som blev en stor succes. Da vi så fulgte op med endnu en fredsfestival i 2006, var kræfterne næsten brugt op, og vi havde brug for en pause. Den kom til at vare til i år, men så havde vi også modtaget så mange henvendelser om, hvornår den

næste festival skulle holdes, at vi blev nødt til at tage handsken op igen. Behovet for at samles var som sagt vokset, og en ny generation på vej.

Bevægelserne radikaliseres

KP – Årets tema er krise, klima og krig. Hvorfor er det valgt?

GB: - For os i initiativgruppen er sammenhængen mellem de tre dele – klima, krise og krig – ikke vanskelig at få øje på. Vi er enige om, at krig, militærøvelser og krigsproduktion på flere måder er en af de værste klimasyndere. Det vil sige både den direkte indflydelse på og ødelæggelse af natur og mennesker, som brug af alkens giftige og ødelæggende masseødelæggelsesvåben medfører. F.eks. forarmet uran, afløvningsmidler, fosforbomber og mineudlægninger, og så den mere indirekte, affødt af afprøvning og produktion, som underjordiske atomprøvesprængninger og satellit-forurening, for ikke at tale om de folkevandringer, der følger i krigens og klimaødelæggelsernes spor.

- Krigen og krisen er ligeledes forbundne størrelser. Krigsproduktion er jo den mest indbringende og dermed også et investeringsobjekt, der trænger andre produktioner ud af markedet, herunder fødevarer, boliger, civil infrastruktur og andre nødvendigheder for livets opretholdelse. Samtidig presser krisen og konkurrencen produktionsomkostningerne i bund, dvs. der kæmpes om at vinde indflydelse i råstofrige områder (i Nigeria f.eks.), og forsyningssikkerheden bliver et *must*. Det er væsentlige baggrunde også for krigene i Afghanistan og Irak.

- Det er nødvendigt at gøre en ekstra indsats for at oplyse og fortælle om disse sammenhænge. Det er ikke det, der trækker de store overskrifter i pressen. Endskønt det burde.

KP: - Hvordan bedømmer du situationen for bevægelserne på de forskellige områder? Eksisterer der en bevidsthed om sammenhængen mellem f.eks. klimakamp, asylkamp og antikrigskamp?

GB: - Ja, der er mange i bevægelserne, der ser, at der er stor sammenhæng mellem de forskellige områder. Jeg har tit set, at når nogen begynder på at interes-

Fredsfestival 2009 – 12. september kl. 11-24 Karens Minde Kulturhus, København S.

39 organisationer og grupper er gået sammen om at få debat og efterfølgende handling på dagsordenen, bl.a. som optakt til det alternative Klimaforum09 i december.

Mikael Nyberg:

"I debatten om klimakrisen taler de om at begrænse forbruget af fossile brændsler, men i forsøget på at fremme 'energisikkerheden' handler det om at øge tilførslen af olie og naturgas."

Knud Vilby:

"Klimaændringer fører til folkevandringer, der truer den globale sikkerhed. Hvis vilkårene for landbrug forringes på grund af mere tørke ... vil det i nogle lande føre til interne og eksterne konflikter, som vil sprede sig."

Mikael Nyberg og Knud Vilby konfronteres med **Sofie Boel**, aktivist i 'bevægelsen af bevægelser'.

Sådan indledes debatten kl. 11, lørdag den 12. september på Karens Minde Kulturhus.

Kan det lade sig gøre at få sat menneskeligheden, jorden og menneskers velbefindende på den politiske dagsorden som andet end tomme floskler? Når Birte Rønn Hornbech kan tillade sig at undlade at tage stilling til de irakiske menneskeskæbner, hun flår i stykker med en rigid fortolkning af loven. Når Brian Mikkelsen kan tillade sig at komme med injurierende udtalelser om, at en præst lyver, fordi han ikke har samme billede af virkeligheden som politiet. Når den ansvarlige for den amerikanske tortur i Irak, Dick Cheney, selv deltager i undersøgelsen. Hvordan kan vi så blive ved med at tro på menneskelighed og dialog?

Der er mange eksempler og mange virkelighedsforståelser og mange diskussioner, der skal tages for at finde de fælles løsninger, der gavner menneskeligheden.

Desværre er der også så store problemer, at det haster med handling. Norske forskere, der bruger nyudviklede modelberegninger, mener, at CO2-problemet er to-tre gange større, end FN's klimapanel sagde i 2007. En affalds-ø på størrelse med Europa truer livet i havene.

Is-afsmeltningen skaber nye potentielle krigszoner ved Nordpolen.

Store områder af jorden er ubeboelige på grund af radioaktiv forurening fra krige.

Aktiekurserne vakler på et ustabil grundlag af en kreditkort-låneboble.

De ledende siger ét og gør noget andet.

Dagen igennem og frem til midnat foregår festivalen med workshops, film, historiefortælling, udstillinger og masser af engageret musikalsk underholdning.

Samlet, detaljeret program for festivalen med links og beskrivelser findes på hjemmeside:

www.fredsfestival.dk

sere sig for en særlig del af spektret, så bliver de opmærksomme på mange andre sammenhænge. Det blev helt tydeligt, da politiet ryddede Brorsonskirken for nylig. Naboer, der blev vækket, mennesker, der altid havde haft stor tillid til politiet og 'demokratiet', så pludselig politiet opføre sig som vild- dyr. Mennesker med den slags oplevelser vil der helt sikkert komme en del af på ff09. De har set, at de selv bliver nødt til at undersøge, vide og forstå mere om hvordan tingene hænger sammen, så de kan handle og ændre verden.

- I det hele taget er bevægelserne blevet radikaliseret gennem de sidste par år, hvor politikerne uden blusel lyver folk lige op i ansigterne. Vi kan jo selv se, at det ikke passer. Arbejdsløsheden vokser, der bliver flere tvangsauktioner, vi bliver fattigere, nogle enkelte bliver stinkende rige, krigene bliver mere bestialske, der opnås ingen såkaldt demokratiske resultater i Afghanistan og Irak, klimaet bliver varmere, den danske flora og fauna bliver fattigere på arter. Skolerne forfalder, ambulancerne udebliver, plejehjemmene bliver opbevaringsanstalter, forfølgelserne af fejlfarver og ikke rettroende kommer mere og mere til at ligne jødefølgelserne, overvågningen af os tager til.

Styrket enhed?

KP: - *Hvad er perspektiverne for styrket enhed og kamp med denne festival? Hvad kan man bruge den til?*

GB: - Jeg ved ikke, om festivalen vil resultere i en styrket enhed, for det er jo ikke alle, der ønsker en enhed, der klart og tydeligt retter sig mod krig, krise og reaktion. Der er dels mange strømninger, der tror på, at der findes demokratiske løsninger inden for det eksisterende, f.eks. at når vi kender de tekniske løsninger på klimakrisen, så vil de også

i sidste ende blive brugt. Her kan vi bruge festivalen til at understrege at *det er nu*, klimakrisen skal løses. De 20 millioner i Bangladesh kan ikke vente ti år. Det kan få en stor betydning for at samle kræfterne sammen til protesterne i december.

- Andre mener ikke, vi kan slutte krigen i Afghanistan, for så vil Taliban jo bare komme til magten, og så er "vi" lige vidt. Fredsfestivalen vil sætte en tyk streg under, at krig og besættelse altid går ud over civilbefolkningen. Der er heller ingen tvivl om, at der vil blive sat endnu mere fokus på flygtninges og asylsøgers vilkår og styrke sammenholdet om at fortsætte kampen imod den tortur og forfølgelse, der foregår i vores eget land og fra vores egne autoriteter.

KP: - *Hvad mener du om udviklingen i antikrigsbevægelsen og den hændende aktivitet i forhold til den oprappede besættelse og krig i Afghanistan, den fortsatte krig i Irak osv.?*

GB: - Den besættelse og krig, der foregår af Afghanistan, betragter jeg som USA's og NATO's krig for vestlig indflydelse og herredømme over forsyningslinjer. Det er lidt uhyggeligt, at protesterne i den grad er sygnet hen. Det er, som om mange er inficeret af troen på, at Taliban vil betyde en trussel mod hele den vestlige verden. Det, vi ser, er desværre, at jo længere krigen varer, des flere tilhængere får Taliban, da det er dem, der kæmper for landets selvstændighed. Det burde jo så være et argument for at stoppe krigen omgående, hvis man er bange for Taliban-styre.

- Endnu værre er det med Israel-Palæstina. Palæstina er fordømt og uden stemme eller indflydelse på egne forhold. Israel er derimod støttet og inviteret ind i varmen alle steder. Jeg græder

for Palæstina og deltager alt, hvad jeg kan, i protester mod Israels omringning, indhegning, tortur, isolation af Gaza og Palæstina.

- Pakistan deltager med eller mod befolkningens vilje som en brik i det internationale spil, og Iran er under stadig trussel især fra Israel, der betragter dem som fjende nr. 1, efter Irak er smadret til ukendelighed. Stod det til Israel, så var krigen mod Iran i gang.

- I Latinamerika har USA nu fundet et trumfkort mod de nye venstredrejede regeringer. Under dække af kampen mod narkotika-handlen (som de selv tjener tykt på) skal der oprettes baser i Colombia, der kan true alle de andre lande. Hvis ikke disse snart frigør sig fra afhængigheden af olie-salg til USA, kan de hurtigt blive truet på livet både på den ene og den anden måde.

Antikrigsbevægelsen må genoplives

KP: - *APK har altid prioriteret antikrigskampen højt og set Fredsfestivalen som en vigtig manifestation heraf. Hvordan ser partiet på udviklingen af denne kamp herfra?*

- Fredsfestivalen er et led i mange forskellige bestræbelser på at styrke antikrigskampen. Det er vigtigt, at mange oplever, at vi kan være mange, og at vi kan være sammen; det styrker lysten og viljen til at være med, til at gøre en indsats sammen. For APK er arbejdet med festivalen en del af opbygningen af en fælles front mod krise, krig og reaktion. Ikke forstået som én organisation, men som en fælles bestræbelse, en fælles kamp.

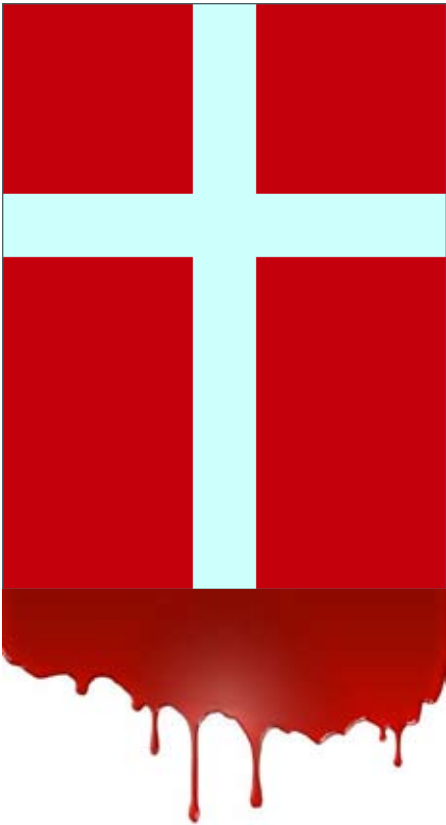
- NATO får en stadig mere central rolle for både USA og EU med krigsforbryderen Fogh som generalsekretær. Jeg tror, det er vigtigt, at vi samler modstanden mod NATO i Norden på en eller anden måde. NATO har meget vigtige træningsbaser og våbenafprøving i Sverige, og indflydelsen og herredømmet over Nordpolen m.v. med vigtige forsyningslinjer, råstofforekomster og overvågningsfaciliteter kan blive afgørende. Her handler det ikke om indsatser i 'langtbortistan' men om vores egen baggård, det kunne være med til at styrke modstanden her i landet.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Dansk flagdag ingen succes

Af DKU

"Flagdagen" blev trods den velvillige mediedækning i borgerlige aviser og tv ingen succes. Trods ministertaler og vable minehøjtideligheder var der ingen folkelig opslutning. Nogle steder flagedes der på halv. Men først og fremmest: Danskerne holdt sig væk – krigsbejstringen udeblev

Den 5. september er blevet udnævnt til national flagdag for de danske soldater i krig. Flagdagen er tænkt som en "hyldest til soldaterne og de positive ting, de har udrettet". Regeringen og medierne snakkede om "massiv folkelig opbakning" og forsøgte at piske en stemning op. Der skabtes hyldester i form af bl.a. koncerter og en mere militaristisk hyldest, hvor ca. 3.500 udkommanderede soldater marcherede fra Rosenborg Slot til Christiansborg.

Men hvad har soldaterne udrettet, og hvilken sag er det, Danmarks militære indsats i Irak og Afghanistan støtter? Hvad er det, der betyder så meget, når den danske regering er villig til at lade unge danskere blive dræbt (syv i Irak, 24 i Afghanistan) eller ødelagt fysisk og psykisk for resten af livet?

Realiteten er, at den danske regering har solgt sine borgere til den mest krigsførende, aggressive imperialistiske magt hidtil – USA. Krigen skyldes ikke smukke idealistiske sætninger om demokrati og frihed for alle parter. USA er et imperialistisk regime, hvis målsætninger for sine krige er profit og kontrol over verden. Krigen kommer kun en lille elite af pengemænd til gode, hvor Mærsk er et af de multinationale firmaer, der er i fuld gang med at profitere af det krigshærgede Irak. Kapitalismen er på sit nuværende stadie i et globalt økonomisk og militært spil, hvor det massive flertal af befolkningerne i økonomisk udnyttede tredjeverdenslande må leve i undertrykkelse og udbytning fra de store selskaber.

Hvis vi en for en stund ser bort fra tallet af dræbte danske soldater og den elendighed, som har eksisteret på dansk og vestlig side, og ser på de grusomheder, tortur, tæppebombninger og børnedrab og politiske og økonomiske katastrofer i form af valgsvindel, korrupsion, økonomiske kriser, m.m., som de vestlige styrker og regeringer har påført de krigsramte befolkninger, danner der sig et andet billede.

Krigen i Irak og Afghanistan har henholdsvis dræbt 942.636 og 45.831 civile. Heraf er mindst 122.360 blevet dræbt af vestlige styrker, men tallet kan ifølge andre opmålinger være mere end dobbelt så stort. Her er tale om bl.a. bombninger, massakrer og summariske henrettelser, hvor danske styrker uundgåeligt har været indblandet eller har været skyldige i disse forbrydelser.

De krigsramte har ret til modstand imod disse grusomheder, som ethvert folk har ret til modstand imod et imperialistisk overfald. Det gjaldt Danmark og den

folkelige og væbnede modstand under besættelsen, som det ligeledes gælder i dag, hvor US-imperialismen, med støtte fra bl.a. Danmark, besætter disse lande med magt og vold. Modstand er ikke terror, da et land har ret til selvbestemmelse, og frihed fra imperialistisk besættelse. Derfor er det lig i skabene for Danmark, når danske familier får overbragt en tragisk nyhed om et ungt familiemedlems død.

Flagdagen er arrangeret af forsvarspolitikkerne i samarbejde med hæren. Det sker lige efter det nye historiske forsvarsforlig, der for første gang i 20 år øger det danske krigsbudget, hvor der skal pumpes 3,5 mia. i det danske militær over perioden 2010-2014. Flagdagen er et udtryk for øget militarisme fra det danske folketings side. Regeringen forsøger at få de danske styrkers voldelige indsats til at virke retfærdig og har overbevist mange af de udsendte om, at det er "en god sags tjeneste", men soldaterne sættes på krigsstien for US-imperialismens endeløse jagt på profit og drømme om absolut militaristisk kontrol. Anders Fogh formåede at blive en så god skødehund for Bush og USA, at han nu er NATO's generalsekretær, og han har siden 2002 bragt danskere som skydeskiver i imperialistiske brændpunkter. Fogh-valgte Lars Løkke følger hans stædige støtte til US-imperialismen, trods modstand hos et flertal af befolkningen. Regeringen, Anders Fogh og Lars Løkke er de skyldige i disse menneskers død, og de har blod på hænderne.

Hvorfor skal de døde, sårede, psykisk og fysisk skadede og deres pårørende have en militaristisk hyldest med flagbefalinger og militærparade, når de netop er døde som følge af krigen og den militære indsats igangsat af regeringen? Hvorfor gør man ikke noget ved det og trækker tropperne hjem?

Drop mindedagen – Stop krigen – Rehabiliter soldaterne

Kommunalvalg og budgetkamp

Gældsætning og nedskæringer står i kø efter efterårets kommunalvalg

De fire år mellem kommunalvalgene tegner et fast mønster: De første år bruger politikerne på at skære ned, mens de i valgåret står klar med løfter og vindfrikadeller.

Sådan er det også i Århus. Socialdemokraterne og Venstre vedtog under valgkampen i 2005 et budget for 2007 – 2009 med et underskud på 400 mio. om året, så de slap for at skære ned det år, de skulle vælges. Med det samme Nicolai Wammen var valgt, som den nye socialdemokratiske borgmester i Århus, fremlagde han et såkaldt prioriteringskatalog, hvor underskuddet skulle hentes hjem igen. Det er standard for opfattelse af demokrati, at politikere har ret til at svindle og tale udenom, især når det er valgår.

I efteråret 2006 gik næsten alle

Demonstration i Århus mod nedskæringer i 2006

Kommunalvalg 2009

offentlige ansatte med i kampen mod kommunens spareiver. Børnehaver lå stille i ugevis, med stærk opbakning fra forældreinitiativer. Konflikten kulminerede med, at en kæmpedemonstration omringede Rådhuset fuldstændigt. Der gik en måned, inden fagforeninger og venstrefløj fik kontrol over situatio-

Lokal LO i valgkamp

På den lokale venstrefløj i Østjylland var man nærmest begejstrede over samarbejdet til kommunalvalget 2005 mellem LO-Randers og de tre partier i byrådet, Socialdemokratiet, SF og Beboerlisten. Samarbejdet blev f.eks. af "Kommunistisk Parti" udpeget som vejen frem for resten af landet.

I år er det endnu småt med glade budskaber fra Randers. For det første er kassen aldeles tom, og for det andet har SF og Socialdemokraterne fundet sammen i deres egen valgalliance og har indgået aftale om at støtte en udbygning af Randers stadion med en ny tribune.

Randers Amtsaviser skriver, at der er enighed om, at sportsanlægget ikke må medføre besparelser på kommunens daglige drift, men skal lånefinansieres, indtil der kan ske salg af grunde omkring stadion. På grund af den økonomiske krise har det ikke været muligt at sælge jord til en fornuftig pris.

Hvor det halter i Randers, er man på vej i Odder og i Århus. LO-Århus skriver, at organisationen har indgået en

aftale med Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten for de kommende 4 år. Aftalen indebærer bl.a. støtte til de 3 partier i valgkampen, opbakning til Nicolai Wammen som borgmestercandidat samt samarbejde om konkrete problemstillinger de næste 4 år.

I Odder er den lokale LO-afdeling egentlig nedlagt, men under LO-Århus er der dannet et lokalt kommunalpolitisk Odder-udvalg. Udvalget har indgået et samarbejde med de tre partier plus den lokale Kultur- og Miljøliste. Det politiske grundlag stiller nogle brede krav op om forbedret velfærd og går imod udlicitering.

Hvad der konkret står i de to aftaler i Århus og Odder, fremgår ikke umiddelbart hos nogle af de af aftalen omfattede parter. Et af problemerne i den oprindelige Randers-aftale fra 2005 var, at det i virkeligheden forvandlede sig til en mundkurv på de progressive kræfter - og demonstrationer imod nedskæringer forvandlede sig til en slags støttemarkeringer til de lokale forhandlere.

nen og kunne frede den nyvalgte socialdemokratiske borgmester.

Valgår

I slutningen af august i år fremlagde magistraten budgettet for 2010 – 2013, og borgmesteren udtalte, at der er styr på økonomien i Århus:

"Situationen i Århus ser betydeligt lysere ud end i mange andre kommuner. Der er således tale om et råderum på ca. 100 mio. kr. i økonomien, som partierne kan fordele på nye initiativer ved de kommende budgetforhandlinger.

Der er trods finanskrisen og stramme kommuneaftaler styr på økonomien i Århus, og det giver mulighed for, at vi især kan bruge flere penge på vores børn, ældre og på det sociale område. Der bliver dog ikke mulighed for frit valg på alle hylder, da det fortsat er nødvendigt at føre en ansvarlig økonomisk kurs i Århus. Jeg er samtidig tilfreds med, at vi i Århus – i modsætning til mange andre kommuner - hverken skal sætte skatten op eller lave sparerunder for at få økonomien til at hænge sammen".

På en række områder tager embedsmændene dog kraftige forbehold. Det handler f.eks. om, at ingen kender de reelle omkostninger ved at kommunerne overtager hele arbejdsformidlingen fra staten pr. 1. januar. Kommunerne får et engangsbeløb fra staten, som stort set dækker overtagelsen af medarbejderne i den statslige del af Jobcentrene.

"Vores gennemgang af de budgetforslag der er fremlagt viser, at kommunerne ikke forholder sig til, at den stigende arbejdsløshed kræver mere personale i Jobcentrene, hvilket er en ren kommunal udgift", siger beskæftigelseskonsulent Ole Jensen fra FOA til Fagligt Ansvar.

"Flere kommuner mener, at de kommer til at "tjene" på den særlige tilskudsordning til dækning af dagpenge og aktivering. Samtidig med de er usikre, så mener de ikke der er økonomiske problemer. Men da tilskuddene er en slags aconto-beløb, som skal reguleres senere, så ved man reelt ikke, hvad øko-

nomien er. Derfor foreslår embedsmændene flere steder, at en stor del af pengene bliver hensat til midtvejsreguleringen. Det er uansvarligt.”

Krisen og kommunerne

Krisen betyder at stort set ingen økonomiske forudsætninger er sikre. Det gælder såvel indtægter som udgifter. I princippet skulle aftalen mellem Kommunernes Landsforening (KL) og Staten betyde, at de enkelte kommuner kan øge udgifterne svarende til de gennemsnitlige løn- og prisstigninger. Hovedindtægterne kommer dels fra kommunens egne skatteborgere og dels via forskellige udligningsordninger og bloktilskud fra statskassen. Skulle kommunens egne skatteborgere få en fyreseddel, således at skattegrundlaget dermed blive reduceret, vil staten til gengæld modsvarende øge tilskuddet pga. aftalen om det statsgaranterede udskrivningsgrundlag. Den økonomiske krise skulle altså kunne betyde, at manglende kommunale indtægter bliver finansieret via finansloven, med nedskæringer og lånte penge.

KLs prognose for skattegrundlaget 2010 blev fremlagt for borgmestrene på et fortroligt møde 2. september. Aldeles mangel på åbenhed i forvaltningen er en anden demokratiets standarder.

Et andet moment af uvished i den kommunale økonomi er indbygget i det forhold, at kommunerne under ét har bundet sig til at overholde bestemte rammer for udgifterne, og for skattestigninger. Det ser ud til at blive en meget vanskelig opgave at få det forhandlet på plads. 42, eller næsten halvdelen af landets 98 kommuner, har ønsket at hæve skatten. Hvis kommunerne bryder økonomiaftalen med regeringen, bliver de enkelte kommuner ramt af sanktioner, og desuden kan der udløses en kollektiv dummebøde.

Havneskandale

I Århus er der derudover indbygget en stor usikkerhed med hensyn til salget af grunde til en ny bydel for luksuslejligheder på den gamle containerhavn. Byrådet havde budgetteret med, at en del af arealerne allerede var solgt og bygningerne var klar. Men ingen af de store projekter er blevet til noget. De

fleste byherre fik i første omgang udsættelse af betaling og sprang i anden omgang helt fra, eller gik konkurs.

Den nye bydel til de styrtende rige, der skulle øge skattegrundlaget i uddannelsesbyen er indtil videre ikke blevet til andet end en stor gæld byens borgere.

Havneskandalen er kun et af flere nødstedte prestigeprojekter. Et andet er kunstmuseet Aros, der siden premieren med succes, ikke har kunnet finde publikum nok til at betale løn til de ansatte, og nu er blevet en gigantisk klods om benet på byens kulturliv.

Fattighaderne

Af Gustaf Bunzel

*Formanden for
Landsorganisationen af
Arbejdsledige (LA):
Retspolitikken for de
fattige blevet til rets-
usikkerhed – Århus har
ikke noget at være stolt af*

I en gammel dansk-tysk ordbog (1797) findes ordet fattighader. Ordet bruges ikke mere, findes slet ikke på Google. Men fænomenet lever i bedste velgående og tiltager med de velbjergedes rigdom. Jyllandsposten fortæller 28.8, at Århus Kommune sætter detektiver til at udspionere de fattige for at finde såkaldte sociale bedragere. Århus skulle endda være foregangskommune på området.

Kommission på kommission af universitetsuddannede, selvbestaltede tænketanke og løsgående liberalister synes at mene, at snart sagt alle landets problemer kan løses ved at gøre de fattigste endnu fattigere. Senest meldte endnu en kommission endnu en gang ud, at velfærdssamfundet kun kan reddes ved at forringe dagpenge, efterløn og førtidspension.

Men velfærdssamfundets kerneydelse er jo netop de overførsler, der skal fjerne fattigdommen. Man vil spare på overførslerne for at forbedre de velbjergedes skattefinansierede kollektive forbrug.

Tidligere kunne borgerne som en selvfølge forvente hjælp af det offentlige, uden at møde noget slaraffenland. Efter Karen Jespersens ”aktive” sociallov 1998 møder borgerne først og fremmest hindringer, der skal beskytte de offentlige kasser mod borgernes rettigheder, som stadigt udhules.

Dette medførte dannelsen af Landsorganisationen af Arbejdsledige (LA), som også blev aktiv i Århus. I 2003, 04, 05 og 06 kom mange til vore møder. Her kunne de fortælle om deres problemer med myndighederne for sympatiske tilhørere. Jeg tror faktisk, de underdrev problemerne, det var de så vant til. Borgere, der tillidsfuldt havde søgt hjælp, vi bor jo i Danmark, mødte skranker, der først blev overvundet, når deres problemer var blevet endnu større. Eller også ville man (offentlige som private) udnytte deres arbejdskraft gratis.

Hele tiden ændrede regeringen bevidst alt, så ingen kunne følge med og kende rettighederne. Retspolitikken for de fattige var blevet rets-usikkerhed. Så fik flere og flere ledige job, og LA's aktivitet dalede. Nu begynder den så at stige igen.

Vi bilder os stadig ind, at Århus ikke er blandt de værste kommuner, men der er heller ikke noget at være stolt af. De private aktører, som det så smukt hedder i jargonen, forventer igen at kunne skovle penge ind på aktiviteter, som ingen ville drømme om at købe frivilligt.

Pressen har været særdeles ringe til at forsvare lediges borgerrettigheder. Man foretrækker skandaler og smålig forargelse. Lediges borgerrettigheder er alles rettigheder, da alle kan blive ledige. Disse må så forsvares af borgerne selv, af de ledige selv.

Med noget besvær har LA fået arrangeret et møde med Jobcenter Århus for at høre om det nye enstrengede system indført 1. august. Vi påtænker senere at indkalde til et borgermøde herom.

71.000 arbejdsløse uden en øre på lommen

Så langt ud er den danske 'velfærdsstat' kommet: Sikrer hverken arbejde, dagpenge eller kontanthjælp til den økonomiske krises arbejdsløse ofre

Antallet af arbejdsløse, der hverken får dagpenge eller kontanthjælp, er stærkt stigende. Der er sket næsten en fordobling af antallet på 1 år. I alt har 71.000 arbejdsløse danskere ifølge Danmarks Statistik ikke modtaget nogen som helst form for understøttelse eller hjælp.

Mange arbejdsløse tvinges over på kontanthjælp efter længere tids arbejdsløshed, hvilket betyder, at der overhovedet ikke er nogen hjælp at hente, såfremt den anden part i en husstand har en normal arbejdsindtægt. Helt galt går det, hvis begge er på kontanthjælp og rammes af den 300 timers regel,

Arbejdsløse venter på snekort i februar 1941

regeringen indførte i 2007. Denne regel betyder, at man konfiskerer den ene kontanthjælp i familier, hvor begge er på kontanthjælp, hvis ikke begge parter har arbejdet mindst 300 timer i løbet af

de seneste to år.

Så er der lagt op til en fremtid langt under enhver tænkelig fattigdomsgrænse, hvor ofrene overlades til almisser og venners og families hjælp.

Undergravningen af folkepensionen i fuld gang

Med hjælp fra den etablerede fagbevægelse er undergravningen af folkepensionen vidt fremskreden

Fra at være en solidarisk tilkæmpet ordning har målet været at individualisere tingene i amerikansk retning, så folkepension ender som en almisse til de allerfattigste, der ikke har haft råd til at sikre sig i form af privat arbejdsmarkedspension. Det er en udvikling, der konstant og kontant øger gabet mellem fattige pensionister og de mere velstående.

Den borgerlige og socialdemokratiske fagbevægelse har ikke på noget tidspunkt seriøst kæmpet imod denne udvikling, men åbenlyst støttet den.

Tidligere opgørelser viser, at pensionister, der ikke har anden indtægt end folkepension og ATP eller ejer hus eller bolig med friværdis, udgør en meget stor gruppe af decideret fattige pensionister,

som ikke har råd til eller mulighed for andet end blot eksistere og overleve.

Nye opgørelser fra ATP viser, at den offentlige folkepension og ATP nu udgør under halvdelen af indtægterne for pensionisterne i 11 ud af landets 98 kommuner.

Tingene går således støt i denne reaktionære retning. Stadig flere er ble-

vet omfattet af arbejdsmarkedspensioner og private pensioner. I velhaverkommuner som Gentofte, Hørsholm og Rudersdal er det nu under en tredjedel af pensionsindkomsten, der stammer fra det offentlige og ATP.

I 9 ud af ti kommuner udgør offentlige pensioner og ATP fortsat over halvdelen af pensionisternes indtægt. På kriseramte arbejdsløshedsøer som Bornholm og Lollands kommuner er man allermest afhængig af ydelserne folkepension og ATP. Her kommer tre ud af

fire kroner fra de offentlige pensioner og ATP, der mere og mere har karakter af fattighjælp.

Denne udvikling må imødegås med et krav om genopretning af den solidariske pension og et klækkeligt løft af de offentlige pensioner til de fattigste pensionister.

Ligger som de har redt

Omkring en tredjedel af de 71.000 ledige uden nogen form for støtte er unge under 29 år, som har ladet sig lokke af Fogh- og Løkke-regeringens sirenesang om, at det gik fantastisk i Danmark og at vi kunne ”købe hele verden”.

Kynismen og hykleriet hos regeringen og ’beskæftigelsesminister’ Inger Støjberg kender ingen grænser. Efter amerikansk forbillede konkluderer hun at systemet virker, og at folk ligger som de har redt.

Siden 2001 har regeringen indført en lang række angreb på de allerfattigste og indført en række ordninger som skærer ned på kontanthjælpen eller helt fjerner den.

Blandt andre ”motivationsfremmende ordninger” er:

- Lav starthjælp til udlændinge,
- Ungesatsen for kontanthjælpsmodtagere under 25 år, som halveres.
- Kontanthjælpsloftet der lægger loft over kontanthjælps ydelse uafhængig af boligudgifter. Det betyder aktuelt en voldsom stigning af hjemløse.
- Gradvis nedsættelse af kontanthjælpen, såfremt den arbejdsløse ikke kommer i arbejde.

Social massegrav

Blandt de 71.000 er både folk, der har haft overskud til at klare krævende jobs under højkonjunkturen, og folk med mange slags problemer. Uanset hvem man er, vil alle problemerne blive forstørret af den nyliberale politik, der gør op med ’blødsødenhed i socialpolitikken’ og kaster folk i en blødende social massegrav.

Om regeringens ”motivationsfremmende figenblad” udtaler en samfundsforsker ved Center for Alternativ Samfundsanalyse, CASA:

”Alle undersøgelser viser, at de nye sanktioner ikke virker. Det er et fåtal af de ledige, der faktisk reagerer på sanktionerne, fordi langt de fleste har andre problemer såsom sygdom, traumer, misbrug eller psykisk sårbarhed. Derfor skubber sanktionerne folk ud i fattigdom i stedet for at motivere dem til at arbejde.”

Regeringens demagogi om at ’sanktionerne virker’ er simpelthen falsk.

Et ribben eller en kold skulder

Jeg har i alle mine fem år på dagcentret haft en vidunderlig kollega. Eva flygtede i starten af 90’erne fra Bosnien til Danmark med sin familie: en kroatisk mand og to børn, en søn og en datter. I Bosnien var Eva gymnasielærer. Hendes mand var også højt uddannet. I Jugoslavien var det en helt almindelig ting, at ægteskaber foregik på tværs af de nationale tilhørsforhold, hvis fysiske grænser var udvisket i fredelig samdrægtighed efter 2. Verdenskrig.

Man kan jo konstatere, at det samme gjorde sig gældende i et fredeligt Irak, indtil invasionen satte kog på de modsætninger, som nationale forskelle kunne blusse op af.

Eva og hendes mand kæmpede for at tilpasse sig dansk samfund og kultur. Eva havde naturlige forudsætninger for dette, idet hun kombinerede sin boglige indgang med sin nysgerrighed og tonsvis af gåpåmod. Hun tilegnede sig hurtigt sproget – om end lidt gebrokkent, så hun den dag i dag fastholder lidt bosnisk grammatik i sine danske sætningsdannelser. Eva og hendes familie besluttede meget hurtigt, at de på baggrund af krigen i deres hjemlande måtte indstille sig til en tilværelse i Danmark, så de stoppede ikke ved indlæring af sproget.

De tilegnede sig en utrolig sum af viden om den danske kultur, historie, geografi, botanik osv. U name it. Når talen i frokostpausen falder på forskellige emner, hvor paratviden om Danmark er en forudsætning, så distancerer Eva sine kollegaer. Det er også en forudsætning for at bestå testen til dansk indfødsret, som hun bestod den første gang. Det hindrer imidlertid ikke Eva i en fortsat nysgerrighed. Når vi for eksempel ved morgensamlingen i en salme er faldet over en sjælden blomst, så vil hun straks have løst problemet via internettet.

For to år siden mistede Eva sin mand. Der er ingen tvivl om, at de var utroligt tæt knyttet til hinanden. Tabet kom også som en overraskelse i den

forstand, at han dog ”kun” var i midten af 60’erne. Det udløste – måske sammen med hendes sydeuropæiske kultur – en stærk sorg, som også skulle ses i lyset af, at hun nu stod uden sin mand til at dele glæden om en alderdom i skæret af deres børn og børnebørn. Hun bearbejdede sorgen og brugte bevidst sin arbejdsplads i den sidste fase i bearbejdelsen.

Forleden mistede hun sin arbejdsplads. Eva blev pensioneret i sidste uge og kan med rette se frem til en tilværelse, hvor hun i endnu større grad kan nyde samværet med sine børn og børnebørn – for ikke at nævne hendes trang til yderligere viden. Eva, som enhver mand vil give et ribben for, kunne takke nej til det danske arbejdsmarked, som dikterede hende en plads, hun var taknemmelig

for, men som ikke balancerede med hendes evner og kvaliteter.

Eva blev som så mange andre flygtninge mødt med mistro og distance:

- Du skal integrere dig! Din uddannelse og mulige bidrag til det danske samfund er vi ligeglade med. Find din plads. Gør din pligt.

Eva fandt alligevel glæde på sin arbejdsplads: et dagcenter blandt søde, naturlige og rare ældre danskere med begge ben på jorden. Evas kvaliteter fik sjældent lov til at blomstre, ej heller hos alle kollegaer, da nogle følte sig forulempet ved Evas kendskab til den danske kultur.

I mandags var der så reception i forbindelse med, at Eva skulle pensioneres. Her blev det så af institutionens leder bekendtgjort, at Eva havde fuldstændiggjort sin integration:

Eva havde indvilliget i at træde ind i rækken af frivillige, som assisterer dagcentret frivilligt og uden løn. Det er der ikke en sjæl, der kan bebrejde Eva for.

Det er takken til en flygtning, som det herskende Danmark ikke har givet en chance til fælles gavn, og som nu lokkes i fælden i rollen som en utallig stor arbejdskraftressource, der holder masser af mennesker i fast i en udsigtsløs arbejdsløshed. *Reno*

Annisette: Pas på! Politistaten er på vej

Vreden over politikernes og politiets brutalitet i forbindelse med de umenneskelige tvangsudvisninger af irakere fik ny næring med den Gestapo-agtige udsendelse af 22 til en uvis skæbne.

For anden gang på knap tre uger blev en stor demonstration organiseret med mindre end dags, med få timers varsel. Over 10.000 marcherede i København i protest fra Rønn Hornbechs udsmidnings (læs: Integrationsministerium) til Brorsonskirken onsdag den 2. september, fordi 22 irakere i nattens mulm og mørke var blevet tvangsendt til en dyster skæbne i Irak, uden andet end småpenge på lommen. I fem andre byer blev der også demonstreret på samme tidspunkt og med samme korte varsel.

For at undgå at blive konfronteret med protesterende aktivister, løj politiet om transporterne. Irakerne blev banket op fra arresten/lejren, fragtet til Odense og derfra sat på et lejet fly. Fem blev fængslet ved ankomsten til Bagdad. De flestes videre skæbne er uvis.

Kravet om Humanitært ophold nu blev ført kraftigt frem sammen med fordømmelserne af den sorte politik og det voldelige politi. Mange irakere er gået under jorden for at undgå tvangsendelse. Politiet siger, de leder efter 95, som man ønsker at sende i kløerne på det blodige irakiske regime.

Annisettes advarsel

Savage Rose med Annisette Koppel i front sluttede demonstrationen af foran den totalryddede Brorsonskirke. Sjældent har vort lands største sangerinde, det underste Danmarks stolthed, sunget med så megen indignation og så dybt bevæget. Tilhørerne var tryllebundne og bjergtagne. Efter det første nummer siger Annisette:

- Vi synes, det er så mærkeligt, vi har sunget så meget mod fascisme så mange gange rundt i verden, nu står vi her og skal synge mod fascisme i vores eget land.

I en samtale med Politiken advarer Annisette mod faren for politistaten:

- Jeg mener, at når man bryder ind i en kirke midt om natten og skiller mænd fra kvinder og børn, så minder det fuldstændig juntaen i Chile, som i sin tid gjorde de samme ting. Nu er det bare herhjemme, at vi har fascisme. Når politiet udfører den slags ordrer, betragter jeg det som en politistat. Og så har man fascisme.

- Lov eller ej, så bryder politiet ind i en kirke midt om natten og skiller mænd fra deres kvinder og børn, og så putter de mændene i lukket fængsel, selvom de ikke er kriminelle. Bagefter bliver de sendt hjem, hvor de bliver anholdt. Det er jo allerede sket for fem af dem.

- På gaden tæver de folk, der sidder og protesterer fredeligt, og de sprøjter peberspray i øjnene på dem, selvom de

ikke har gjort noget.

- Hvad er der i vejen med det her land, når vi ikke bare kan behandle deres ansøgninger om humanitært asyl og give dem et ordentligt svar på det, i stedet for at hente dem midt om natten? Det er jo den slags, jeg har protesteret mod hele mit liv, men der har det været i andre lande.

- Det ryster mig, at tingene er så grove. Vi skal jo tilbage til Anden Verdenskrig for at se jøder blive forfulgt på den måde her. Siden har vi ikke gjort folk til syndebukke i den grad. Men det gør de nu igen.

Det er klar og sand tale. Uønsket og uvelkommen hos magthaverne.

Annisette er også blandt en lang række meningsdannere, forfattere, skuespillere, musikere og andre fremtrædende danskere, der med deres underskrift bakker op bag Kirkeasyls kampagne for at sikre støtte og rum til de afviste irakiske asylansøgere, der er gået under jorden.

kp

Kære medstøtter af irakerne
I dagene efter rydningen af Brorsonskirken var vi mange, der gik med en følelse af, at det ikke kunne være sandt, at man ikke kunne gøre sådan noget ved andre mennesker.

Virkeligheden indhentede os, og i ugerne, der fulgte, er den gået rigtigt op for os.

Nu i nat har politiet så eskorteret 22 irakere, først til Odense og siden videre i et fly til Irak, et land, det danske militær selv har været med til at bombe og siden besætte.

Mange står tilbage med en følelse af magtesløshed

over for et helt system, en statsmagt, en såkaldt opposition, knippelslag og peberspray.

I et kapitalistisk samfund er det imidlertid i de færreste kampe, man kan vinde en total sejr eller blot nogenlunde. Vi må ikke vinde. Så vil de hellere blive ved til vanvid, som vi så det med Unge- ren.

Og alligevel nytter det at kæmpe. Omend irakerne er blevet tvangsendt i dag, har staten, Birthe Rønn og politiet været pressede. Så længe sagen ligger på deres bord, er det en varm kartoffel, ikke bare for regering og politi, men i virkeligheden også for det borgerlige demokrati som system.

Politiet har været så pressede, at de som tyve om natten måtte hente irakerne ved Brorsonskirken og slå og spraye sig gen-

nem Rantzausgade. Så sent som i nat måtte de igen ty til mulm og mørke for, som professionelle menneskesmuglere, at tvangsende irakerne og fuppe alle dem, der kæmper for, at de kan blive.

Politikere og myndigheder har været presset til at genoptage nogle irakeres sager.

Det er ikke, fordi de har skiftet mening, for så havde de fået lov til at blive. De giver sådanne indrømmelser i et forsøg på at splitte vores bevægelse for irakerne – for at svække modstanden og skabe nye illusioner om 'retfærdighed'.

Vi har set røster mod denne politik vælte frem alle steder fra, fra unge og gamle, fra kunstnere og arbejdere, fra kælder og loft.

Politikerne frygter, at det er spørgsmål om tid, før denne bevægelse vokser sig til proportioner, som de ikke kan styre. De

søger at undgå, at der opstår en hel bevægelse, som indser, at konsekvenserne af det, de i årevis har kaldt for 'stramminger' på asylområdet, i virkeligheden er at sende børn, familier, unge og gamle ned til gru og krig.

Kampen for irakerne er ikke tabt eller slut. Vi må ikke bøje vores hoveder, når staten har slået til. Det er lige præcis det, den vil opnå – at skabe mismod i bevægelsen, defaitisme.

Man kan være sikker på, at når staten slår til, som den gør i denne sag, så er det, fordi det er den, der er den pressede part, ikke os.

Intet menneske er illegalt! Stop tvangsendelserne!

DKU

Fotoreportage fra
protestdemonstrationen
den 2. september.
Kommunistisk Politik

En dag i Trekronergade-blokaden

Fotoreportage Kommunistisk Politik

Efter en række resultatløse forhandlinger med firmaet bag tagombygningen i Trekronergade 5-11 i Valby har 3F Bygge,- Jord,- og Miljøarbejdernes Fagforening, København, udvidet blokaden af byggepladsen med en sympatikonflikt fra den 28. august.

Firmaet Tomahawk Development, der står for byggeriet, samt firmaet TOMIS Construction Enterprise og ansatte viser tydeligt, at de ikke har den mindste respekt for danske arbejdsforhold.

TOMIS forsøger at fastholde brugen af polske løntrykkere ved ikke at forhandle reelt med fagforeningen om indgåelse af en overenskomst.

Uden for byggepladsen har en gruppe arbejdsløse bygningshåndværkere demonstreret deres utilfredshed gennem længere tid.

Lørdag morgen den 29. august blev konflikten optrappet da det polske firma fik det danske politi til med magt at flytte en gruppe arbejdsløse bygningshåndværkere der fredeligt ville opretholde sympatikonflikten.

Situationen havde ellers været rolig lørdag morgen, blokadevakterne havde talt med politiets indsatsleder, men pludselig for en gruppe betjente frem mod blokadevakterne og truede med at bruge peberspray, hvis de ikke flyttede sig. De blev skubbet væk og de polske håndværkere kom ind på pladsen. Selvom de polske arbejdere kom ind på byggepladsen både lørdag og her mandag morgen, så er de ved at løbe tør for materialer. Blokaden af leverancer er ikke blevet brudt, siden den trådte i kraft lørdag.

Onsdag den 9. september ankom 30-35 politibetjente fra Københavns Politi og fjernede blokadevakterne og skaffede dermed adgang for leverancer af materialer til byggepladsen. Dermed brød politiet en lovlig sympatikonflikt.

De polske arbejdere flyttede herefter under politiets beskyttelse både tagtegl og lægter ind i ejendommens baggård. Det skete med håndkraft. De fleste polakker var blot iført åbne sandaler.

I dag (den 28. august) forsøgte en vognmand at aflevere et stort læs teglsten til den blokerede arbejdsplads på Trekronergade.

I baggrunden ses at lastbilen er stoppet og blokerer for trafikken. I forgrunden er ordensmagten kommet tilstede.

De tilkaldte betjente henvender sig til vognmanden.

På vej væk igen ...

En af blokadevakterne følger efter, for at sikre at vognmanden kører hjem og læser af, og ikke bare venter og kommer tilbage igen.

Blokaden fortsættes resten af dagen.

“Drang nach Osten”: Hvad udløste 2. Verdenskrig?

Af gen. Leonid Ivashov

Den 1. september var det 70 år siden, Hitler gik ind i Polen, og krigen blev til 2. verdenskrig. Vestlig propaganda forsøger at dele skylden for krigsudbruddet ligeligt mellem Nazityskland og det socialistiske Sovjet. Sandheden er en helt anden: Dele af den britiske elite støttede Det tredje riges Østudvidelser – og 2. Verdenskrig blev startet af tilhængere af Drang nach Osten, konstaterer den russiske tdl. general Leonid Ivashov

Informationskrigen om 2. verdenskrigs historie er i fuld gang. Der er derfor fornuft i at genundersøge de skumle og hemmelige planer, som Vesten og de hemmelige organisationer, der fremmer dets kapitalinteresser, brugte til at udløse den.

Det er ganske klart, at udvidelse mod øst og mod syd altid været nøgletemaet i vestlig geopolitik: den berygtede *Drang nach Osten* var på ingen måde Hitlers påfund – den kom til verden meget tidligere, og ikke senere end Karl den Stores epoke (det 8. århundrede).

Søgning efter skatte i det mageløse Indien, dets kolonisering og den økonomisk motiverede erobring og udryddelse af orientalske stammer og folk, var manifestationer af den samme evige *Drang nach Osten*, der blev det legitimerende koncept for Vestens eksistens. Ja, selv Amerika blev opdaget i processen med at trænge østpå.

Helt logisk var således det sene 19. århundredes og det tidlige 20 århundredes geopolitiske koncepter også centrum omkring erobringen af territorier, der strakte sig østpå.

Englænderen Halford Mackinder formulerede teorien om global domi-

nans som det teoretiske grundlag for Storbritanniens kolonipolitik, da han skrev:

”Den, der hersker over Østeuropa, behersker ’Hjertelandet’ (Rusland – L. Ivashov); den, der hersker over Hjertelandet behersker ’Verdens Øen’ (Eurasien – L. Ivashov); den hersker over Verdens Øen behersker verden”.

Intentionen om at dominere Rusland er et helt åbenlyst element i denne vision. Den amerikanske teoretiker A Mahan udviklede på sin side strategien om kvæle det russiske riges udstrakte kontinentalmasse.

Den tyske geopolitiske skole (F. Ratzel, K. Haushofer, K. Schmidt) betragtede en stat som en levende organisme, hvis udvikling ledsages af fremadskridende behov for plads, helt op på planetarisk niveau.

Endnu engang forestillede teorien sig udvidelse mod øst, og pegede dermed automatisk på Rusland i rollen som hovedangrebsmålet.

Ovennævnte koncepter var ikke udslag af en flygtig mode, men afspejler mange århundreders aggressiv ekspansionistisk politik. Mens russerne kun førte krig i Europa i selvforsvarets navn eller i andre vestlige landes interesse, så har trekanten Storbritannien-Frankrig-Tyskland altid (eller i det mindste de sidste to århundreder) nærret en strategisk ambition om at udvide sig over Ruslands enorme territorier, eller i det mindste om at provokere andre spillere til at gå i krig mod Rusland. Storbritannien havde særligt stort held med sidstnævnte.

Den britiske forbindelse er åbenlys i tilfældet med Napoleons aggression mod Rusland og Japans angreb i 1904 på Rusland i det fjerne Østen, såvel som med hensyn til fremprovokeringen af 1. verdenskrig. Og dette gælder i endnu højere grad med hensyn til Hitlers fremstød mod øst.

Uden tvivl var London og Paris seriøst bekymrede over Tysklands voksende styrke og frygtede, at de en dag selv blev stillet over for den. Som følge

heraf svingede deres politik mellem at følge to mål:

- At undgå at konfrontere den tyske aggression alene
- At tilskynde Hitler til at angribe Sovjetunionen.

Nogle fraktioner i den britiske og franske elite forfægtede kollektive tiltag med det formål at bremse Hitlers aggressivitet sammen med USSR. Andre fraktioner (særligt indflydelsesrige i Storbritannien) forsøgte derimod at hjælpe Hitler med at gennemføre hans berygtede *Drang nach Osten* plan. De britiske konservative glemte aldrig Lloyd Georges politiske testamente fra starten af det 20. århundrede; at traditionerne og de vitale engelske interesser krævede ødelæggelse af det russiske imperium for at sikre engelsk dominans i Indien og realisere Storbritanniens interesser i Trans-Kaukasien og det centrale Asien.

Skiftene imellem de ovennævnte to strategier førte til politikken med at imødekomme Hitler og forsøge at skabe favorable betingelser for hans angreb mod øst. I september 1938 undertegnede Storbritannien og Frankrig München-aftalen med Hitler og fodrede ham ubarmhjerteligt med Tjekkosllovakiet som belønning for aftalen. Som Europas fjerdestørste økonomi var Tjekkosllovakiet en værdifuld erhvervelse for Tyskland.

De, der hævder, at 2. verdenskrig på en eller anden måde blev udløst af ikke-angrebspagten mellem Sovjetunionen og Tyskland, bør huske omstændighederne bag dette drama. USSR underrettede den tjekkiske regering om, at man var parat til fuldt at indfri aftalen fra 16. maj 1935, som USSR havde indgået med landet. Udtalelserne gik i luften 2.-4. oktober 1938 fra Tass (den officielle sovjetiske mediekanal) og fordømte også annekstionen af Sudetland, der tilhørte Tjekkosllovakiet, og afkræftede samtidig rygterne om, at de lande, der havde underskrevet München-aftalen, havde konsulteret repræsentanter for USSR i forbindelse med

aftalen.

Ved sin tilbagevenden til London fra München fortalte Chamberlain sine landsmænd, at hans rejse havde bragt fred. Denne larmende erklæring dækkede i virkeligheden over følgende to kendsgerninger af største vigtighed for London:

1. Hitlers militære styrke var nu vendt mod øst, mod Sovjetunionen.
2. En deklaration blev undertegnet med Hitler, der udtrykte ønske om, at de britiske og tyske nationer aldrig igen ville bekriige hinanden.

Den 6. december 1938 underskrev den franske udenrigsminister G. Bonnet og den tyske J. Ribbentrop en tilsvarende fransk-tysk deklaration.

Den sovjetiske ledelse kunne kun være bekymrede over udviklingerne, der synes at være aftalt spil, som ikke blot ofrede Tjekkoslaviet, men potentielt også USSR. Desuden udtalte Chamberlain, at Tyskland og Storbritannien var de to søjler for europæisk fred og anti-kommunisme og derfor måtte overvinde deres uoverensstemmelser på fredelig vis. Han udtalte eksplicit, at det ville være muligt at finde en løsning i europæisk politik, som var acceptabel for alle parter på nær Rusland.

Var det ikke at opfordre yderligere til Hitlers aggression mod øst på bekostning af USSR's sikkerhed?

Spørgsmålet, der rejser sig, er naturligvis, om det havde været muligt at forhindre 2. verdenskrig? Jeg er sikker på, at muligheden eksisterede og dukkede op et antal gange. Den første chance blev tabt i forbindelse med ved Hitlers Anschluss med Østrig. Selv Mussolini protesterede imod dette vovede træk, men Frankrig og Storbritannien forholdt sig af en eller anden grund i ro. Ikke overraskende opfattede Hitler deres manglende reaktion som et tegn på svaghed og som et grønt lys for hans politik.

Den næste chance forsvandt, da Europa var på vej mod München-aftalen. Chamberlains regering tillod endog Hitler at styrke Tyskland ved at opsluge

Tjekkoslavakiets industri-ressourcer og dets hær simpelthen for at få hans ekspansionsplaner til igen at orientere sig mod øst. Storbritannien nægtede urokkeligt at øve indflydelse på dets trofaste allierede Polen for at overtale Warszawa til at give Den røde Hær ret til at passere gennem polsk territorium for at komme Tjekkoslaviet til undsætning.

Selv i august 1939 var det stadig muligt at forhindre 2. verdenskrigs udbrud.. Alt, hvad der behøvedes, var samtykke fra Storbritannien og Frank-

1939 Tyskland angriber Polen.
Billede af overlevende i ruinerne i Warsava.

rig (hvis udsendte delegationer på dette tidspunkt forhandlede i Moskva) til skabelsen af en anti-fascistisk koalition. Det samlede militære potentiale hos de tre lande var næsten det dobbelte af Tyskland og Italiens. London var imidlertid styret af sin egen logik og sine egne politiske kalkulationer.

USA havde også meget med før-krigsudviklingen i Europa at gøre. Amerikanske kapital tjente fedt på 1. verdenskrig ved at gøre forretninger med de krigsførende lande, og Washington handlede med udsigten til den ny globale katastrofe med udgangspunkt i denne erfaring.

Parallelt nærrede USA Hitler, hjalp Storbritannien og bistod USSR med at skabe dets egen industri. Endvidere ville den kommende krig indlysende nok svække USA's europæiske rivaler. I det store og hele så USA frem til det nye drama i håb om at få kontrol over Europa, Storbritannien med alle dets

kolonier, Japan og det ødelagte USSR som resultat deraf. For USA åbnede 2. verdenskrig muligheder for både materielle gevinster og for at fremstå som en ny verdensmagt.

Med andre ord blev endnu en chance – den sidste – for at tæmme Hitler forspildt i august 1939.

Under disse omstændigheder var Stalins valg påtvunget af situationen. Det var bydende nødvendigt for ham at finde en måde til at udskyde, om ikke helt udelukke, tysk aggression mod USSR.

I modsætning til det udbredte synspunkt blandt vestlige politikere og politologer var den ikke-angrebspagt, der blev undertegnet af Tyskland og USSR den 23. august 1939 ikke, og kunne umuligt være, hovedårsagen til Hitlers angreb på Polen og til 2. verdenskrig som sådan.

For det første besluttede USSR sig kun for at underskrive pagten efter at delegationerne fra Frankrig og Storbritannien afviste muligheden for at underskrive en aftale om at modsætte sig Hitler i fællesskab med Sovjetunionen. Stalin måtte tage højde for den kendsgerning, at London og Paris underskrev militære aftaler med Berlin, og at USSR kunne blive offer for et analogt sidestykke til München-aftalen.

For det andet var der ingen direkte sammenhæng mellem undertegnelsen af Molotov-Ribbentrop-Pagten og Hitlers beslutning om at erobre Polen. Hitler udarbejdede planen for krig mod Polen den 3. april 1939 og Tyskland kasserede sin ikke-aggressions- og venskabspagt med Polen den 28. april 1939. Følgelig besluttede Berlin sig for at besætte Polen - og dermed få fodfæste for et angreb på Sovjetunionen - måneder før, pagten med USSR blev underskrevet den 23. august.

For det tredje måtte USSR ubetinget tage skridt til at skabe en bufferzone ved at omlægge sine grænser mod vest, da det stod over for en truende krig. Allerede 1. marts 1936 svarede Stalin som følger på et spørgsmål fra den amerikanske journalist Roy Harvard:

"Jeg ved ikke præcist, hvilke græn-

ser Tyskland kan arrangere i overensstemmelse med dets hensigter, men der findes kræfter, der er opsatte på at 'låne' det grænser."

Med underskrivelsen af Ikke-angrebspagten og dens hemmelige til-læg i 1939 havde Sovjet-regeringen ingen hensigt om at annektere noget østeuropæisk lands territorier. Dets mål var at forsinke det fascistiske angreb og forhindre dannelsen af en alliance af vestlige lande til aggression imod USSR, ligesom det var at inddæmme Tysklands udvidelse mod øst.

Denne *Drang nach Osten* fortsætter den dag i dag. Da man har behov for en generel fortolkning af begivenhederne i epoken omkring 2. verdenskrig, som passer alle NATO- og EU-lande, opererer vestlige politikere med ideen om de "to totalitære systemer"

Dens hovedtese er, at Stalin og Hitler delte Europa via Molotov-Ribbentrop-pagten, men at de senere blev fastlåst i konflikt.

Ydermere søsættes påstande om, at Hitler kun lige nåede at være den første til at angribe først, eftersom Stalin planlagde et angreb på Tyskland. Denne 'vision' antyder, at alle lande var ofre – med undtagelse af USSR og Tyskland

Siden det fascistiske Tyskland blev besejret og ophørte med at eksistere, mens Rusland som USSR's efterfølger bevarede sin plads på verdenskortet, er det nu det land, der må acceptere ansvaret for at slippe 2. verdenskrig løs.

Befolkningerne i Polen, De baltiske lande, Tjekkoslaviet og andre lande antages derfor for at være ofre, først for hemmelige aftaler mellem Stalin og Hitler, og så for sovjetisk besættelse. Selv Ukraine, som førte krig sammen med det fascistiske Tyskland mod noget langt mere truende (Rusland naturligvis) portrætteres som et offer for sovjetisk besættelse.

Som Vestens ægtefødte barn følger forestillingen om de 'to totalitære systemer' i kølvandet på "Drang nach Osten" - det propagerer mod øst.

Selv Tyskland, der længe blev holdt tilbage af et skyldkompleks, er igen blevet aktivt i denne henseende. I 2002 blev Adenauerprisen tildelt E. Nolde, der af de tyske medier betegnes som landets eneste filosoferende historiker, for studier, der angiveligt beviser, at det nazistiske regimes udryddelse af jøder var - tro det eller lad være! - en reaktion på elimineringen af landadel- og gods-ejerklasserne i Rusland. Ifølge ham afspejlede den tyske nationalsocialisme den russiske revolution, folkemordet som fascisterne begik skulle afspejle

elimineringen af klasser i USSR, og Auschwitz skulle være Gulagz parallel.

Sådan er "den historiske sandhed", som for tiden søger at erobre Østen.

Forestillingen om 'det lige store ansvar' genlød for nylig som ekko i den berygtede resolution fra OSCE af 3. juli i år. Spørgsmålet, der rejses af Ruslands fjender, er: Har Rusland ret til sit eget standpunkt i international politik, hvis - som de hævder - dets egen oprindelse er "illegitim" og dets status skyldes den specielle rolle, det spillede i 2. verdenskrig?

Vores svar er: Ja, det har ret til en mening om international politik. Det er hvad vi resolut svarer de ideologer og praktiserer af *Drang nach Osten's* ideologer og praktikere på 70 årsdagen for 2. verdenskrigs udbrud.

Leonid Ivashov er vicepræsident i det russiske geopolitiske akademi og tidligere øverstbefalende i den russiske hær med rang af generaloberst. Han trak sig tilbage i 2001 og har tilsluttet sig den antiimperialistiske organisation Axis of Peace.

Oversat af KP efter Global Research, september 2009.

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=15027>

Patrick Mac Manus:

Den tilkæmpede historie – fabler og fortællinger

I anledning af den kommende retssag mod Foreningen Oprør foreligger nu en lille bog af Patrick Mac Manus, som også har skrevet følgende forord:

At blive stillet for retten er mere end dagligdag. At være tiltalt er anledning til også at tale og forklare. At skildre nogle af de holdninger, både personlige og historiske, som kan synes væsentlige. I en retssal, men også udenfor.

Dette har ført til en lille samling af fabler og historier, et forsøg på at fastholde den tradition, som livet udspringer af. Historier og myter, der ofte er væsentlige i menneskers forsøg på at fastholde troen på livet og retfærdigheden.

og flygtninge også er et tema, skyldes en personlig tilgang: en irsk historie om nedkæmpede oprør, hvor mennesker gang på gang igen har rejst sig. En historie, hvor tusinder blev forfulgt og

fordrevet.

Det er en historie, der fortsætter i vor tid. Oprørets historie, modstanden og flugten, og – ikke mindst – håbet om en verden, hvor alle kan være.

Patrick Mac Manus er anklaget som talsperson for Foreningen Oprør. Han er født 1944 i Irland, aktivist og bedstefar, og bl.a. forfatter til *Heksenes genkomst – om afrikanske udviklingsperspektiver* (1993), *Klagesang for Art O Laoghaire* (1994), *Fra Den udeblevne Apokalypse* (1997), *For endnu at kunne leve* (2000).

Bogen kan bestilles hos Forlaget Arbejderen for 60,- kr. plus porto.

For en fælles front mod kriserne, krigene og reaktionen

Resolution fra APK CKs tredje plenum september 2009

Den økonomiske verdenskrise bliver i disse dage afblæst af de selvsamme økonomer og politikere, der før krisen påstod, at den aldrig nogensinde ville komme. Krisen er langt fra slut og den vil tage til med en styrke, der igen vil udstille de økonomiske 'optimister' som spåkoner, der blot siger hvad der ønskes af dem

Den økonomiske krise, vi oplever, er af gode grunde blevet sammenlignet med 30'ernes økonomiske krise, og tager vi et kig tilbage på denne, havde man dengang det samme relative opsving i økonomien hen oversommert månederne før krisen igen tog fat (og fart), når vinteren kom igen.

Optimismen bliver forsøgt pumpet ind i finansverdenen og offentligheden, og på samme tid forsøges det at komme protesterne mod krisens konsekvenser i forvejen med det 'lyse' budskab om snarlig økonomisk fremgang.

På denne måde skal de færreste føle sig ramt eller truet, når f.eks. et forslag om halve dagpenge til unge under 30 bliver lagt på bordet med det gamle argument om 'motivation'. Hvis man indrømmede, at der ikke er arbejde at få, og at det ikke kommer med det første, er forslag som disse allerhelvedes svære at gennemføre

Det er en realitet, at der fortsat er fyringsrunder, kraftig lønnedgang, og tvangsauktioner i Danmark.

Det er en realitet, at især ungdommen står som tabere i det kapitalistiske hasardspil, hvor de få er vindere og resten går tomhændede herfra.

En krise-generation kan kendes på det lave gennemsnitlige uddannelsesniveau. Den generation, som var unge under 80'ernes krise er den samme generation, som under de sidste 5-7 års opsving har haft en stor procentdel af repræsentanterne på HF, aftenskoler/kurser, voksenlærlingepladser, videreuddannelse mv.

Den generation, som for nuværende skulle have haft en elev- eller en læreplads, ender for manges vedkommende uden uddannelse, endsig et arbejde.

Bl.a. på den måde reproducerer kapitalismen en ny generation af ufaglærte arbejdere, og den skaber en reservestyrke af arbejdere der står uden for arbejdsmarkedet. I deres ufrivillige position som arbejdsløse bliver de brugt til at trykke lønnen ned for de, der har et arbejde. Det bliver en generation, som de herskende, hvis de får lov, de næste 20 år kan banke i hovedet og anklage for ikke at have haft gåpåmod i deres ungdom og taget en uddannelse.

Glemmes skal krisen, at den nogensinde var her, og især at den ikke er slut endnu. Glemmes skal, hvorfor krisen kom, og hvem der er de ansvarlige.

Den herskende klasse ser sig om efter afledninger og griber til sine gammelkendte midler. Skru op for reaktionen, for racismen og splittelsen af de herskede.

Burka-forbuds-forslaget er det nyeste skud på en efterhånden vidtforgrenet stamme, der er beregnet på at suge kraften fra oprørets omkringvoksende 'ukrudt', så det ikke vokser op, vildt og ukontrollabelt.

Der skal jo være en syndebug for al elendigheden, for den dårlige økonomi og 'al' terrorismen.

Hetzen mod indvandrere i almindelighed, og muslimer i særdeleshed, er enorm i Danmark. Pressens vægtning af historier om muslimer i Danmark, eller - hvis sådanne ikke kan opspores - skandaler fra lande med muslimske regeringer eller traditioner, er absurd og uden for alle proportioner.

Gemt væk er historierne om krigene i Irak og Afghanistan, om masseødelæggelsesvåben, der ikke fandtes, om hundredtusindvis af civile ofre. Gemt væk er krigsbudgetterne og den stigende fattigdom i Danmark. *Ryd forsiden! Der er en muslim der har...*

Rydningen af Brorsons-kirken var også et skud på denne stamme, et skud der voksede tæt sammen med en anden af reaktionens kendetegn, nemlig poli-

tivolden.

Statsracismen og vejen mod politistaten er to sider af samme sag

Når de beherskede bliver utilfredse, øges politiets magtanvendelse, midler og beføjelser af de herskende. Repressionen er reaktionens andet ben, og uden det ville den ikke gå.

Ingen af de aktivister, der var med ved rydningen af Brorsons-kirken, vil betvivle, at både politiets magtanvendelse og mængde af midler er øget.

Da politiet for et par år siden investerede i peberspray, var det de færreste, der købte begrundelsen om, at de så kunne undlade at skyde folk. De, der gjorde, kan betragte sig som 'taget i røven', for peberspray er politiets nye yndlingsmagtmiddel overfor en besværlig befolkning, der i stigende grad undlader at følge dets anvisninger.

Vandkanonen er også indkøbt til efterårets klimakampe. Denne gang med begrundelsen om, at den så kan slukke eventuelle brande i forbindelse med protesterne. Havde den historie noget på sig, var brandmændenes fagforening nok kommet med en kritik af, at politiet nu overtager deres arbejdsområde.

Beføjelserne er udvidet i både paragraf og praksis. Politiet har de seneste år fået tilladelse til at indføre de såkaldte visitations-zoner, der nærmest er undtagelsestilstand i lokale områder – og de bruger det flittigt, ikke mindst på Nørrebro hvor chikanen er enorm.

De præventive anholdelser, som ved generalprøverne hovedsagligt blev brugt mod fodboldhooligans, fik deres virkelige premiere den morgen, hvor 22 irakere blev udvist og en bus fuld af aktivister blev tilbageholdt og aktivisterne præventivt anholdt. De havde ikke gjort noget, udover at have tanker om at protestere mod tvangsudsendelsen.

I praksis er beføjelserne øget, når politikerne accepterer, og endda roser politiet for deres arbejde dagen efter en

aktion, hvor de har tævet stakkevis af aktivister foran en kirke.

Vi har set politiet tæve aktivister før. Skærpelsen ligger i højere grad i, at de nu gør det for rullende kameraer og klappende politikere.

En anden afdeling af politiet med udvidede beføjelser, ikke mindst i kølvandet på 11. september 2001, er Politiets efterretningstjeneste, PET. En kommissionsrapport, der mere er en populær udgave af PETs udlægning af historien end noget andet, kom for nogle måneder siden. Den er næsten allerede 'glemt' af den borgerlige presse. Politikernes budskab til PET er klart: *"Registrer løs, læk de historier, der gavner os, til pressen, lav alle de lovbrud I finder nødvendige ... Vi skal nok kringle det politiske"*

Der vil derfor også i stigende grad blive sat spørgsmålstegn ved de vestlige 'demokratier' herhjemme. Spørgsmålstegn, som kun bliver styrket af de for-bryderiske krige, besættelser og statskup i flere lande verden over, som allerede mærker den sande karakter af et vestligt demokrati.

Fup-valget i Afghanistan var en ren farce, der udstiller besættelsesmagtens, heriblandt Danmarks, virkelige hensigter. Den ene vestlige politiker efter den anden må ynkeligt, igen og igen, undskylde valget ved at henvise til eksempler fra deres egne og andre lande i vesten, hvor demokratiet også har sværet ved at trives.

Det viser os igen, at vestens accept af valg i diverse lande ikke afhænger af, hvorvidt der har været valg, hvordan det er forløbet, eller om de valgte politikere repræsenterer befolkningen, men i stedet om, hvem der sidder med regeringsmagten efter 'valget' og hvordan disse forholder sig til Vesten og Nato, med USA i spidsen.

Det viser os igen, at deres spil med det iranske folk i forbindelse med deres præsidentvalg ikke drejede sig om selve valgprocessen, men udelukkende om at den iranske ledelse ikke underlægger sig Natos vilje.

Snesevis af eksempler kunne nævnes, hvor den amerikanske imperialism har indsat /anerkendt/støttet rege-

ringer, der aldrig har set skyggen af demokratiske valg. Det latinamerikanske kontinent har utallige gange været ofre for dette - og senest har USA-trænede og støttede kupmagere tilkuppet sig regeringsmagten i Honduras og smidt den valgte præsident Zelaya på porten. Selv borgerlige regeringer kan ikke vide sig sikre, hvis de bliver bløde i knæene og skulle få tanker om jordreformer, forfatningsændringer og andre ting, der kan minde om selvstændighed og brud med USAs økonomiske doktriner.

I Irak lever en befolkning i frygt og krig på 7. år, efter 'de villiges koalition' invaderede landet i 2003. Saddam Hussein, der blev støttet af USA i 60'erne og frem, var blevet for besværlig for den amerikanske imperialisme. Ergo var han blevet for udemokratisk (uden ellers at have ændret sig i 30-40 år) og besad nu stakkevis af masseødelæggelsesvåben. Fra 1. januar næste år er 'koalitionen af villige' skrumpet ind til USA selv. Obamas karisma må således gøre det ud for allierede...

For fortsat at regere må pressen tøyles yderligere. Der må koordineres skarpt mellem den og politikerne, og den må lære ikke at stille de kritiske spørgsmål, hvor oplagte de end måtte være.

Pressens 'ry' som uafhængig og objektiv må til stadighed plejes, omend det af gode grunde bliver sværere og sværere.

Fængslede aktivister, ikke mindst de pro-vestlige, i Rusland og Kina mv. bliver konsekvent omtalt som 'systemkritikere', hvor hjemlige aktivister bliver omtalt som autonome, ballademagere mv. Vores eget system og lovens hellige bogstaver kan der på ingen måde tvivles på, når sådanne hjemlige systemkritikere ytrer sig.

Den ene dag er vi vidner til mainstream-pressens dækning af optøjerne omkring valget i Iran og den undertrykte befolkning, der brutalt bliver slået ned dér. Den næste er vi vidner til politikeres og pressens ros til politiet for den brutale aktion ved Brorsonskirken.

Den borgerlige presse har i flere år, uden undtagelse, stået som garant for krigspolitikken. Den er både politikerne og politiets nærmeste samarbejdspart-

ner i deres charmeoffensiver, såsom dækningen af danske tropper i Afghanistan, og politiets tropper, bl.a. i det nye og utaltalende "Politistationen" på TV3. Vi skal på den måde lære at elske både hæren og politiet, våben og magtanvendelse. Militariseringen tager fortsat større fart. Den skandaløse 'nationale flagdag', der promoveres uden den fjerneste mediekritik, er blot det seneste eksempel.

Den borgerlige presse understøtter den borgerlige politik, på den borgerlige hykleriske måde. Den er det borgerlige samfunds ypperste eksempel på og eksponent for de borgerlige frihedsrettigheders dobbelt-'moral'.

Den ene dag er spisesedlen fuld af hyldestsange til ytringsfriheden og Muhammed-tegnere. Den næste koger den over med smædesange, hvis nogen skulle have antydnet f.eks. støtte til en af de befrielsesbevægelser, der kæmper imod danske besættere.

Da en svensk avis for nylig bragte en historie om, at soldater i den israelske hær, sælger organer fra tilfangetagne palæstinensere, blev den fordømt af Israel, som krævede dementi. Ved denne ellers oplagte lejlighed for disse ytringsfrihedens 'tilhængere' til at markere sig, var de tavse som graven. Det bør efterhånden stå klart, at det ikke handler om ytringsfrihed, men om politik, og at ytringsfrihed i den form er som et sejl på et skib, der bliver sat op, når de politiske vinde er med én, og bliver taget ned igen i en allerhelvedes fart, når der er modvind, og munden skal lukkes på nogen.

Den borgerlige presses retoriske dogme om at dække 'sagen fra begge sider', er, når bølgerne går højest, et parløb med det parlamentariske spil "S kontra V". Bl.a. derfor rykker den med mod højre, når det parlamentariske spektrum gør det. Også her afsløres snakken om uafhængighed og fri presse som hykleri.

Oppositionen forsøger at fremstille sig selv som alternativ til højredrejningen i dansk politik, men står samtidig tættere på en VK-politik end nogensinde før, og forskellene på S og V, indrømmer nærmest alle, er minimale. Højredrejningen

siger derfor en hel del mere om socialdemokraterne selv, end om deres modstandere.

De sidste års højredrejning, som har haft dybe, negative konsekvenser for hele samfundslivet, har ikke skabt nye brydninger eller en kløft i dansk parlamentarisk politik. Tværtimod er skellene mellem højre og venstre i parlamentet blevet mere udvisket. S, SF og Radikale overhaler endda fra tid til anden VK-regeringen indenom i nedskæringsforslag, 'Lov og orden'-retorik mm..

Der er carte blanche til højredrejningen hele vejen igennem det parlamentariske spektrum.

Socialdemokraterne er direkte garantier for VKOs neoliberale politik, for deres krige og racistiske politik. De stemmer selv for de fleste af forslagene og udgør på den måde ikke noget oppositionelt. De er også indirekte garantier, fordi de garanterer for det kapitalistiske system som helhed. Det stadig mere nyliberale SF og det rygradsmanglende Enhedslisten er underlag, for den socialdemokratiske højredrejning, med deres fortsatte og ubetingede støtte til S. Mens S lystigt fortsætter mod højre dækker SF og Enhedslisten deres ryg mod venstre.

DFs væsentligste rolle i dansk politik har ikke 'bare' været at give racismen og reaktionen en parlamentarisk platform, men i at trække hele spektret mod højre. Kapitalen havde brug for et sådant parti – og det er det der er baggrunden for det profascistiske og racistiske DF.

Med SFs nylige ja til forsvarsforliget, deres ja til finansloven, deres linje i indvandrer og flygtningepolitikken, deres tilslutning til tvangsudsendelsen af irakerne "hvis loven er overholdt", er dette parti blevet bedømt stuerene og kontrollable nok til at indgå i en regering og har erklæret parløb med S frem til næste valg.

Det er denne alliance, på dette grundlag, som Enhedslisten for nyligt kaldte for 'historisk', i forbindelse med finanslovs-forslaget fra de to partier.

Da irakerne sad på flyet mod Irak med alliansens fulde accept var 'historisk' ikke engang 2 dage gammel...

Når/hvis en S-ledet regering kommer til magten vil det eneste historiske da

også være, at man igen må sande, at Socialdemokratiet fører den samme nyliberale politik og krigspolitik som VK-regeringen. Eller som tidligere statsminister Poul Nyrup sagde kort efter 11/9 2001 og kort før hans afgang: "Vi står bag USA hele vejen!" og definerede dermed Anders Foghs/regeringens politik mere præcist end den selv har gjort til dato.

Socialdemokratiet, og dets halehængsrolle vil i et større historisk perspektiv være forlængelsen af kapitalismens levetid som samfundssystem, som obstruktør af reelle forandringer, ved indgydelsen af illusioner om kapitalismen selv.

Med klimaforandringer, og alvorlige tegn på ødelæggelse af jordens nuværende øko-system (herunder en del mennesker...), bør det stå klart, at den 'grønne kapitalisme' er ligeså umulig som den 'røde kapitalisme'. Hensynet til profit over mennesker vil bestå, så længe profitten består, og da profitten er fundamentet i det kapitalistiske system, kan man ikke fjerne den, uden at rive hele huset ned, og begynde forfra med et nyt fundament.

Op til klimatopmødet i København i december er flere initiativer på banen og klimadebatten raser.

Den største del af klimabevægelsen har allerede gennemskuet, at klimakampen handler om politiske forandringer og politisk vilje, for at vejen kan lægges åben for de teknologiske løsninger, der regelmæssigt bliver introduceret.

De fleste har også gennemskuet, at moral-prædikerne på forbrugsområdet, om at huske at lukke for vandet, udskifte glødepæren osv. bliver holdt for fru Jensen, og ikke Hr. Von Viel Geld, der hver weekend stiler ud på vandet i sin lystyacht med høj cigarføring, når han da ikke tilbringer lørdag eftermiddag på Rivieraen i Cannes, og flyver derned i sit privatfly.

Denne individuelle moraliseren overfor den *relativt* ressourcetsvage del af befolkningen, der *hovedsagligt* forbruger for at arbejde, overleve og stifte familie, er politikeres og erhvervslivets

modoffensiv, deres angribende forsvar. For hvem vil gå på gaden og anklage andre, end sig et helt samfundssystem, hvis de selv har fået indpodet den dårlige samvittighed og føler, at det er deres egen skyld verden er af lave.

'Kollektive problemer kræver kollektive løsninger' er et udbredt udtryk i klimabevægelsen. Vi er meget enige, og vi tilføjer at 'Kollektive løsninger kræver kollektive samfundsformer', hvor det er den alt overvejende og største del af samfundet, der bestemmer, og ikke erhvervslivets top, der efter et endt folketingsval, tager til møde med enten socialdemokratiets eller venstres ledelse for at kringle den til egen fordel.

Netop erhvervslivet er nogle af dem, der af klimabevægelsen er blevet sat på den anklagebænk, hvor de hører hjemme. Bevægelsen, og aktionen, "Our climate is not your bussines" som protesterede imod erhvervslivets 'klima'-konference for nogle måneder siden, fik sat denne problematik på dagsordenen, og kniplerne at smage. Men som man siger: Jo hårdere politiet går frem og jo mere ondt, det gør på demonstranterne, des mere kan man se, at protesten gør ondt på politikerne, og at man har ramt plet.

Kapitalismen er i krise, i dyb dyb krise, og det kan ikke tillades, at en klimabevægelse udvikler sig til en anti-kapitalistisk bevægelse, der sætter perspektiver op om en anden verden.

Klimakampen som afledning fra, og som afgrænset fra, klassekampens øvrige spørgsmål lykkedes i ret stort omfang for kapitalen i 80'erne. Konsekvensen af dette ser vi i dag - både i klassekampens store billede og på selve klimaområdet.

Skiftende politikere har haft mange år til at gøre noget ved klimaproblemerne, der blev råbt 'vagt i gevær' for mange år siden. De valgte at overhøre råbene. Nu er råbene for høje til at overhøre, og kapitalismens krise for dyb. Derfor prøver politikerne nu selv at overdøve råbene med deres løfter og gode hensigter. For at afsløre dem må klimabevægelsen stille konkrete krav til dem, krav som strider imod deres reelle vilje, så hele verden kan se deres spil. Den må kræve *løsninger her og nu*, og *ikke* acceptere nedsættelse af udvalg, arbejdsgrupper osv., som så kan 'arbejde' i fred, mens bevægelsen dør ud.

Det står ikke i modsætning til opbygningen af en anti-kapitalistisk klimabevægelse, men ligger i tråd med den. For reelt at sætte politikerne under pres må selve systemet sættes under pres.

En kæmpende bevægelse tager fart verden over. Hunger-revolter, ungdomsoprorør, fabriksbesættelser, opstande, strejker, befrielseskampe, gadekampe, freds-festivaller, støttekoncerter, G8-protester, G20-protester, klima-aktivisme, anti-fascisme, faglige kampe mv. Nogle bevægelser udvikler sig i takt med kapitalens offensiv, andre udvikler sig hurtigere og er i offensiven, andre igen langsommere og er i defensiven. Alle bevægelserne kan og bør styrkes, og det anti-kapitalistiske element (som kan antage mange former, og endda være formen i sig selv) i dem især. På den måde kan vi gå over til en fælles offensiv for bevægelserne, for en anden verden der for alvor kan gennemføre bevægelserne og folkenes krav.

Vi støtter klimabevægelsens forsøg på at ændre dagsordenen og dens protester mod at sætte profit til mindretallet over flertallet af verdens befolkning.

Vi opfordrer til at deltage i "Shut it down"-aktionen den 26. september i København. (www.shutitdown.dk)

Vi opfordrer til at man deltager aktivt i protesterne mod klima-topmødets hykleri i København til december.

Vi støtter protesterne mod de herskendes koordination af økonomisk og militær undertrykkelse ved G20-mødet i Pittsburg den 24. og 25. september.

Vi kan til kommunalvalget den 17. november ikke støtte op om nogle af de partier, der for nuværende er repræsenterede i folketinget. Dertil kender vi dem for godt, men vi opfordrer til at man sætter sin stemme på, og aktivt støtter, progressive lokale lister, hvor de findes. Hvor de ikke findes, eller hvis man endnu ikke har opnået stemmeret, opfordrer vi til at man laver aktioner, demonstrationer, happenings og andet, der kan styrke kritikken af det bestående.

Vi vender os imod at EU trods flere befolkningers "NO!" fortsætter deres projekt med opbyggelse af den europæiske superstat, og vi støtter i den forbindelse det irske folks kamp imod den 'ommer', som bliver forsøgt trukket ned over hovedet på dem med en ny afstemning den 2. oktober. Nej-sigere skal lokkes over på ja-siden ved hjælp af vindstege og luftfrikadeller og en massiv kampagne, hvor hele EU-borger-skabet magt, og alle dens midler bliver sat ind i bedraget.

Vi snakker af erfaring i Danmark, når vi siger at der kan være skruet ned for ordlyden nogle steder i traktaten, men at selve underskrivelsen af Lissabon-traktaten er det der styrer *master-volumen*, og at der vil kun blive skruet op for den.

Vi vender os imod at Danmark fortsat er en krigsmagt og derfor vender vi os imod flagdagen d. 5 september.

Denne flagdag er et led i militariseringen, en propaganda-offensiv for fortsat og mere krig.

Det er ingen ære i at kæmpe eller dø i forbryderiske angrebskrige. Danmark er kun blevet vanæret ved at et folketingsflertal har besluttet at indgå i ulovlige krige og beskidte militæralliancer, bombninger og nedskydninger af sagesløse mennesker.

Der er ikke noget at flage for så længe unge danskere bliver lokket ned til krig og slået ihjel, eller helt ud af den, og kommer hjem i kister eller som en af de nu over 50.000 krigsveteraner i Danmark.

Vi støtter Fredsfestival 2009 den 12. september i Karens Minde kulturhus i Sydhavnen. (www.fredsfestival.dk)

Vi vender os imod beslutningen om at sende danske soldater til Libanon og retter også skam for dette på manden med Danmarks blodigste hænder, Natos danske generalsekretær Anders Fogh.

Vi opfordrer til fortsat kamp, og til at vi samles som en *front mod kriserne, mod krigene og mod reaktionen*, uformelt såvel som organiseret, men reelt, og uden at frygte en fremtid vi selv kan skabe.

Redaktørskifte på Det Ny Clarté

Det Ny Clarté har fået ny ansvarshavende redaktør. Christian Borum er ny redaktør, efter at bladets tidligere redaktør, Dino Knudsen, har valgt at træde fra. Christian er til daglig kandidatstuderende på Roskilde Universitet (RUC).

- Det er vigtigt, at venstrefløjen kan diskutere på tværs af parti- og organisationsskel. Det har været en væsentlig begrundelse for at udgive Det Ny Clarté, og det vil jeg fortsat arbejde for fremover, forklarer Christian som begrundelsen for at påtage sig hvervet.

- Jeg vil arbejde for, at bladet får plads til mere kultur, lidt mere sjov og ballade, men Det Ny Clarté er stadig tidsskriftet for den tænkende venstrefløj. Det skal der ikke laves om på, fastslår han.

Den daglige redaktionsledelse vil bestå af Christian Borum, Kjeld Ammundsen samt Troels Riis Larsen.

Dino Knudsen er fortsat medlem af Det Ny Clartés redaktion. I det seneste nummer af tidsskriftet, der netop er kommet på gaden – Det Ny Clarté # 11 – skriver han:

"For tre et halvt år siden tog jeg initiativ til at udgive en ny omgang af tidsskriftet Clarté her i landet.

Da det blev vel modtaget i de forskellige kredse, hvor jeg søgte støtte, materialiserede projektet sig efterhånden i Det Ny Clarté, hvormed det langt hen ad vejen lykkedes at opfylde ambitionen at skabe et velredigeret, velskrevet og velformidlet tidsskrift med en klar venstreintellektuel profil ...

Ikke desto mindre har det også været et særdeles hårdt slid, og nu hvor projektet kan fortsætte på egen hånd, har jeg derfor valgt at træde fra som redaktør."

I det nye nummer der er kommet på gade i september 2009 er temaet Afrika med bidrag af bl.a. Samir Amin, økonom og historiker. Historikeren Dino Knudsen har skrevet en artikel på baggrund af sit speciale, der skulle udkomme i bogform næste år.

Asylret og Birthe Rønn Hornbech

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech har i dag (4. september) via medierne gjort Asylret opmærksom på, at det er strafbart at opfordre til at skjule afviste irakiske asylansøgere.

Opfordringen fra Asylret lyder fortsat og uforandret. Men når nu integrationsministeren finder det vedkommende at svare med "advarsler" og straffelov, vil vi gerne forklare Birthe Rønn Hornbech og dem, som måtte være til at nå i hjertet, hvordan uret, der bliver gjort til ret, gør modstand til en pligt.

Det officielle Danmark sluttede op bag Bush-regeringens angreb på Irak. Man ville fjerne Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben, lød forklaringen. De fandtes bare ikke, måtte de krigsførende nationer indrømme efter afsløringer af de løgne, krigen blev indledt på.

Den virkelige baggrund for angrebet på Irak var da også en ganske anden. Enhver, der har fulgt med i, hvad imperialismens strategier i Det Hvide Hus og Pentagon har sagt og skrevet i de senere årtier, ved jo, at de ville sætte brutal magt ind på at sikre USA's dominans i det 21. århundrede – uanset prisen. Mellemøstens oliekluder skulle forblive under imperialistisk kontrol. Efterretningsrapporter blev forvrænget, fortiet, manipuleret såvel i USA som i Danmark. Og de, der som Frank Grevil ikke kunne være deltagere i denne løgn, blev buret inde.

Det officielle Danmark valgte at følge i USA's fodspor og starte krigen

mod Irak. Prisen for den irakiske civilbefolkning har været umenneskelig høj. Iraks infrastruktur blev bombet årtier tilbage, hundredtusinder mistede livet, millioner blev flygtninge i deres eget land. Og i dette kaos har et anseeligt antal irakere fundet vej til Danmark, der ikke vil vedkende sig sit ansvar over for disse mennesker, hvis land vi har kastet ud i krig, ødelæggelse, terror og menneskelig elendighed.

Når BRH mener, at Asylret er kriminelle, fordi vi opfordrer til at skjule afviste asylansøgere, kan vi kun svare, at de virkelige kriminelle er dem, der har slået 750,000 civile ihjel i Irak, dem der støtter den massakre og den regering, der fremturer lige så kritisabelt, som de daværende danske myndigheder gjorde det i 1930'erne, da de sendte jødiske og andre flygtninge tilbage til Nazityskland.

Den foregående statsminister fandt grund til, noget forsinket dog, at undskylde dette knæfald for Tyskland – uden at hans selverkendelse dog rakte til at indse, at hans egen regering i vore dage er skyldig i en lignende og sammenlignelig adfærd.

Asylret er overbevist om, at historien vil dømme Birthe Rønn Hornbech. Og vi er overbeviste om, at historien vil frikende os. Ganske som historien har gjort det før.

Asylret, Said Parvin

Den skammelige dag

I går (5. september, KP) løb den første officielle flagdag for danske soldater, der har invaderet og besat fremmede lande, af stablen.

TV2, VKO-regimets modbydelige krigskanal, som for længst burde være lukket, fordi den konstant overtræder alle former for journalistisk hæderlighed og presseetik, jævnfør Triple A-sagen, var selvfølgelig på plads med hele fire timers svælgende livedækning fra klokken 10 til 14, hvor seerne også havde mulighed for at sende hilsner til soldaterne via sms. Det var en form for krigspropaganda, som ellers kun ses på fascistiske tv-stationer som Fox News i USA. Det var et orgie af militarisme og chauvinisme – og med behørig underlægningsmusik. Det danske militærs eget "tv", Forsvarskanalen, kunne ikke have lavet det bedre.

Det skal derfor siges, for det blev ikke sagt i TV2's krigsliderlige skandaleshow:

Danske soldater i udlandet er – præcis ligesom andre soldater, der tramper rundt på fremmed jord – besættelsestropper, som foragtes af lokalbefolkningen i landene, uanset hvad disse hjernevaskede soldater, for det bliver man i hvert fald i militæret, eller de foragtelige danske krigspolitikere selv mener.

I Irak og Afghanistan deltager danske soldater i FN-stridige angrebskrige, hvilket gør dem til internationale krigsforbrydere ligesom de politikere, der har sendt Danmark ud i disse forbryderiske krige.

Enhver, der mener, at angrebskrige og besættelser kan udgøre en basis for ægte demokrati og virkelig fred og frihed, er farlig og i virkeligheden tæt på fascisme. Denne holdning kaldes "at gøre en forskel" og bruges meget af de danske soldater på fremmed jord for at retfærdiggøre deres mord og terror.

Den eneste gode besætter, hvad enten han er dansk, tysk, britisk, amerikansk eller noget helt femte, er ham, der ikke trækker vejret mere.

DBU havde heldigvis afvist at deltage i den chauvinistiske, krigsforherliggende flagdag, hvilket fik det profascistiske Dansk Folkeparti til at angribe DBU.

Carsten Kofoed, Frit Afghanistan Blog

Mennesket

*kan dø, men jorden må tilsås,
i den er livet, det ved fattigbonden
i jordens fjerneste afkroge for godt, men når krig
bryder ind og ødelægger tilsåning og udkomme,
og gold jord opstår, og samspillet
mellem jord og menneske nedbrydes,
og en fremherskende apati opstår,
da er generationers arbejde ødelagt,
- alt grundet i en fremmasende og destruktiv krig.*

N.B.

Tankepoliti: Minister overfalder præst

Kommentar til mistænkeliggørelsen af Per Ramsdal

Politistatsmetoder og åbenlyst kriminelle metoder er taget i brug af myndigheder og lakajpresse for at dæmonisere præsten Per Ramsdal, der accepterede irakiske flygtninge i Brorsonskirken. Det profascistiske Dansk Folkeparti kræver ham fyret, og han er nu blevet suspenderet af en overordnet biskop for tre uger. Det var en såkaldt justitsminister, der for alvor satte sagen i skred

Der er altid mange sider af en sag, men man kan altid vride vand af en sten og gøre en fjer til fem høns.

Justitsminister Brian Mikkelsen tillader sig at gå ud i pressen og hævde, at præsten i Brorsonskirken, Per Ramsdal, giver et usandt billede af politiets aktion.

Jeg har aldrig været meget for præsterne prædiken, men jeg har hørt Per Ramsdal blive interviewet af DR dagen efter rydningen. Det fremgik på alle måder tydeligt, at han ikke mente at være i stand til at give et dækkende billede af politiets aktion, men kun var i stand til at beskrive det, han så, da han kom ind i kirken, hvilket blev gjort meget detaljeret.

Så hvad er det, Brian Mikkelsen kritiserer? At Per Ramsdal ikke har set hele politiets video, inden han udtaler sig om det, HAN har set? At Per Ramsdal tillader sig at have en mening og en holdning til det, han har set, nemlig at det virkede voldsomt på ham (som jo er vant til at være præst i en fredelig kirke) at se en række betjente med det udstyr, de nu engang havde på det pågældende tidspunkt – hvilket ikke bestrides af politiets video – stå over for irakerne, som præsten kender mange af som mennesker, mange af dem syge og bange.

Det er nu engang det billede, Per Ramsdal har set.

Hvis Brian Mikkelsen ikke kan lide det billede, så kan det ikke undre mig, men når han tillader sig at beskyldte Per Ramsdal for at lyve, så er det injurier.

Der er mange forskellige opfattelser af, hvad der skete både inden for og uden for kirken. De er alle som én farvet af den person, der så det ske. Jo flere der ytrer sig nøgternt om deres iagttagelser, jo større chance er der for at få et nogenlunde retvisende billede af begivenhederne.

Hvis det kun er politiets iagttagelser, der gælder, så er det lige så misvisende, som hvis vi skal bedømme hele forløbet ud fra en enkelt persons øjebliksbillede. Jeg kender i hvert fald ingen fortilfælde, hvor politiet har forholdt sig kritisk, endsige nøgternt til deres egen indsats.

Under alle omstændigheder er der ingen beskrivelse, der kan vaske skammen af for den langt grovere og mere omfattende mishandling og psykisk tortur af mennesker, der har brug for hjælp, der foregår i Danmark.

Her tænker jeg ikke alene på udlændinge fra visse lande med forkert hudfarve eller forkert religion og for ringe arbejdsevne, der søger ophold i landet, men også på hjælpeløse gamle, omsorgs- svigtede, handicappede og psykisk syge danskere.

Skal det nu også mistænkeliggøres at beskrive, hvad vi ser, hvis det ikke passer Brian Mikkelsen? Så er enhver justits da afskaffet og tankepolitiet indført.

Gerd Berlev

medinitiativtager til Fredsfestival 2009

Per Ramsdal, præst ved Brorsonskirken, taler ved demoen efter kirkerydningen.

*Se video på facebook
Links på gruppen "Vi støtter Sognepræst Per Ramsdal!"*

**OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50**

*Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16*

**Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83**

*Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30*

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00**

Du får steg i himlen, kammerat

Krisen og krisetegn kan dømmes eller fejlbedømmes efter mange parametre. De sidste måneder har vendt tommelen op for aktiekurserne. Bankernes cheføkonomer og økonomiske ”vismænd”, som er en slags smagsdommere, spår efter kaffebrumset i koppen:

- Nu går det fremad. Krisen er ved at takke af. Bunden er nået. Nu går det fremad.

Det er overfladebetragtninger. De har ikke lært andet på deres højere uddannelsessteder, hvor marxistisk politisk økonomisk forståelse for længst er afskaffet eller forvrænget. Enhver sømand ved, at havet er betydeligt dybere, end overfladen antyder. Vismænd og cheføkonomer blev afsløret som kejseren uden klæder, da krisen for to år siden viste sit grimme fjæs, og de kun kunne stå frem og vise forundring. Siden har de haft travlt med at konkurrere om, hvor kort og lidt slem den ville være.

Det vil vise sig, hvorvidt den totale faktuelle underminering af dollarens værdi stadig vil blive båret oppe af stærke, men dollar-afhængige stater verden over. Det er blot et problem, som ”vismændene” overhovedet ikke forholder sig til: Hvor vildt skal dollarsedeldpressen køre, inden valutakrisen eksploderer?

Intet tyder på, at krisen er ved at vende. Og krise for hvem, kan man spørge. Aktierne er som nævnt steget i en periode, så det går jo godt. Nationalbanken har sænket udlånsrenterne betydeligt, så det er jo rigtig fint – for bankerne, der låner billige penge af Nationalbanken, men fortsat låner dem dyrt ud. Det sker i fred og ro, selv det er endnu en omgang direkte statsstøtte til bankerne. Kunder og skatteborgere dækker bankernes tab på bl.a. bankernes selvskabte krise.

For alle andre ser virkeligheden anderledes ud.

Krisen er ikke forbi. Forarmelsen vælter stadig ind i familierne, unge som ældre som pensionister.

Fakta er, at arbejdsløsheden stiger. I løbet af et år vil antallet af langtidsledige være fordoblet. Det drejer sig om personer, der inden for et år ikke har arbejde. De er ilde tilredt, fordi blot tre måneder uden arbejde gør det meget vanskeligt at træde ind igen. Et år uden arbejde er ofte en glidebane mod kontanthjælpen. Det er skidt.

Antallet af personer, der kun har kontanthjælp at se frem til, men ikke kan få den, er fordoblet i det seneste år. I dag lever 71.000 – dobbelt så mange som sidste år – uden nogen som helst form for indtægt. Det kan vi ifølge regeringen takke vores velfærdssamfund for:

- Kontanthjælp er et sikkerhedsnet, som vi kun spænder ud under dem, der ikke har noget at leve af. Det kan lyde hårdt, men det er sådan, det må og skal være i et velfærdssamfund, mener beskæftigelsesminister Inger Støjberg fra Venstre.

Nu har den nuværende beskæftigelsesminister Inger Støjberg, den tidligere beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen sammen med regeringens finans-, økonomi- og statsministre lovet økonomisk fremgang og velstandssikring i hele dette årti, samtidigt med at de har ført ideologisk og økonomisk krig mod fagbevægelsen og a-kasserne – OG så kommer de nu og siger:

- I får ikke en krone, fordi I har været så dumme ikke at forsikre jer mod arbejdsløshed!

Det skal fastslås, at der jo ikke er tale om 71.000, der har persiske tæpper på væggene ved siden af Picasso'erne. Det er faktisk helt almindelige mennesker, fastslår socialforsker ved Center for Alternativ Samfundsanalyse Finn Kenneth Hansen:

- Kravene til at få offentlig hjælp er blevet strammet kraftigt op. En familie behøver ikke tjene ret meget, før et arbejdsløst familiemedlem ikke kan få hjælp, og det er langtfra alle, der ved, at kontanthjælpen afhænger af hele familiens indtægt.

Faktisk viser erfaringerne, at hver tredje – altså omkring 24.000 – er unge under 29 år, ligesom samtlige 71.000 har svært ved at komme videre til et arbejde. ”Det grå guld” blev skudt ned for mange år siden. Ungdommen er i den grad en udsat gruppe – også hvad angår dagpengerettighederne.

Forholdene er ikke bedre for pensionisterne. I 11 af landets 98 kommuner udgør folkepension og ATP under halvdelen af indtægterne for pensionisterne. Med andre ord spiller private pensionsordninger suppleret med arbejdsmarkedspension en stadig større rolle for, hvordan man som pensionist kan overleve. I ni ud af ti kommuner udgør folkepension og ATP over halvdelen af indtægterne for pensionisterne, hvilket udtrykker, at det langtfra er alle, der har haft råd til at investere i private pensionsordninger eller er sikret ved arbejdsmarkedspensioner.

Det var fagforbundenes ledere, der i slutningen af 80'erne havde så travlt med at fremelske ideen om arbejdsmarkedspensionerne i overenskomsterne. Ved hver overenskomst har de styrket indbetalingen til fondene, hvormed arbejderne har kunnet drømme om ”steg i himlen”. Krisen har piller drømmene fra hinanden: Pensionerne er bygget på investeringer, aktier og profitter, som er undergravet. **FJ**